

15 povídek o (ne)lásce

OD ÚČASTNÍKŮ POVÍDKOVÉHO NENÁVODU

Martina Heš
sperkarka-textu.cz

Ahoj čtenářko, ahoj čtenáři!

Love is in the air! Láska je ve vzduchu a taky v těchhle povídkách. Užij si tvorbu 15 odvážných spisovatelských duší, které přispěly svým dílem do **valentýnského e-sborníku**. Potkali se v lednu 2022 v Povídkovém nenávodu, projektu, ve kterém tě v 5 krocích dovedu k tvorbě a editaci povídky.

Proč *nenávod*? Protože kdo jsem já, abych dávala návody, recepty, zaručené rady? Mnohem bližší je mi hrát si, inspirovat, sdílet, klást zvědavé i zamýšlelé otázky, randit s múzou. Věřím, že příběh nemusíme vymyslet, sestavit podle plánu jako knihovnu z Ikey, ale že už někde existuje, že k nám může připlout, že stačí se mu otevřít, naslouchat, a pak ho v pravou chvíli a s jeho svolením něžně zachytit, přetvořit do slov, vložit do něj kus sebe. (A samozřejmě poctivě zeditovat, abychom se vrátili zpátky na zem. 😊)

Užij si láskopovídky ve společnosti cappuccina nebo jiného tvého zamilovaného nápoje, připrav si kapesníčky a ponoř se do čtení.

Přeju ti krásný zážitek a napiš mi pak prosím na hes@sperkarka-textu.cz, které povídky tě chytly za srdce. Vyřídím to jejich autorkám/autorovi, stopro jim to vykouzlí úsměvy a zahřeje.

Martina Heš, Šperkarka textů

4	Petra F. Rohovská: Promiň, že jsem tě objal
8	Míra Lorencová: Mezi řádky
13	Veronika Holubcová: Myška za duši
17	Romana Fricová: Děkuji Ti, babičko...
20	Dominika Sládková-Paštéková: Doručené psaní
24	Annabelle Hana Lee: Podzimní víla
26	Anežka Náhlíková: V nevlastní šťávě
29	Míša Kotlanová: Návrat k životu
32	Mirka Borovičková: Je na cestě k tobě!
36	Eva Pátková: O dvou Blížencích, tanci a jasmínovém čaji
40	Martina Heš: Mouka a žďorp
42	Martin Holexa: Ukradená peřina
48	Renata Topinková: Lásko, Bože, lásko
54	Nikol Kariková: Ona a moře
58	Kristýna Váchová: Tam, u toho stromu

Obrátit list minulosti a otočit na novou stránku.

Petra F. Rohovská

Promiň, že jsem tě objal

Bývalo, kdy jsem naše vzpomínky mívala vystavené po celém bytě tak, aby byly všem na očích: staré černobílé fotografie pořízené na trhu v Paříži, výstředně zdobenou karnevalovou masku z Říma, ručně vyráběné dřevěné suvenýry z Lisabonu. Pravidelně na ně usedával prach utkaný z jemných pavučin, jako by byl předzvěstí toho, co se má teprve stát. Dnes mám tyto připomínky spolu s pohlednicemi a dopisy schované na dně krabice od bot, kterou jsem zastrčila pod skříň daleko od mých každodenních kroků, abych o ni už nezapomínala.

Jen jeden obraz se mi stále nedaří vymazat z paměti. Při naší návštěvě v Paříži jsme se přidali k dalším zamilovaným párům a svou lásku zpečetili zavěšením společného zámku na vyhlášený most *Pont des Arts*. Visely tam jen čtyři a ten náš byl takový malý, popraskaný jako symbol nestárnoucí lásky, která překoná všechny hoře a stane se věčnou, nesmrtelnou. Do zlatého obdélníčku jsme vyryli iniciály našich jmen – „J“ jako Jirka, „M“ jako Marika – a přidali tvar srdce. Ostatní házeli klíček do Seiny, ale my jsme nechtěli ještě víc znečistit už tak zakalenou řeku, a tak jsem ho nosila jako přívěsek na krku. Měla jsem řetízek dlouhý tak akorát, aby se hrot klíčku dotýkal žlábků mého poprsí. Jirka říkával, že nezná erotičtější místo, a jemně si s mou ozdobou pohrával. Pro mě to vždy byla dokonalá předehra krásného milování plného vášně, hlubokých vzdechů a současného vyvrcholení.

Přátelům jsme připadali jako nerozlučná dvojka, kterou jsme bezesporu byli. Byli jsme přesně ten pár, který láska zasáhne tak silně, jak se to stává jen několika málo vyvoleným. Nebyli jsme žádné kliše, ba ani postavy z červené knihovny, prostě a jednoduše jsme si byli souzeni. Jak já milovala náš humor, kterému jsme rozuměli snad jenom my dva. Koukli jsme na něco a v tentýž okamžik se spustil nezadržitelný smích. Nebo když jsme si chtěli pustit film, tak jsme beze slova sáhli po tom stejném. Shodli jsme se názorově a často stačil jen pohled, aby jeden z nás věděl, nač myslí ten druhý.

Nejraději jsme jezdili na výlety a poznávali místa, kam turisté jen málokdy zavítali. My jsme vždycky naši exkurzi začínali v odlehlé kavárně, dali se do řeči s místními a pak se nechali unášet. Většinou jsme do zapadlých zákoutí zabloudili a tím udělali objevy, o kterých se v žádných průvodcích nepíše. Nebo jsme se šli projít do parku či lesa, kde jsme sešli z trasy a poblíž vzrostlého křoví si vytvořili milostné doupě. Jako tenkrát na podzim, kdy se pod hromadou spadlého listí nacházelo malé mraveniště, a ještě týden jsme cítili nepříjemné kousance.

Ještě teď se při této představě usměju. Každý okamžik byl plný intenzivního prožitku, a i když jsme spolu strávili jen pár let, jsem si jistá, že by naše soužití

vystačilo na knihu či dvě. Událo se toho mnoho, a nebýt jednoho momentu, naše vzájemné pouto by se určitě nezačalo přetrhávat.

Já tehdy dokončovala studia a on už byl prvním rokem v pracovním procesu. Vždy jsem ho škádlila, když jsme někam zašli, ať už do kina, nebo restaurace, že se mile ráda nechám pozvat a své drobásky z brigád si budu šetřit. „Však až budeš mít tu Nobelovku za literaturu a budeš jezdit na autogramiády po celém světě, tak se zase já nechám vydržovat,“ pravil s laskavým úšklebkem. No jo, Nobelovka... ani k té nedošlo. Psaní mě přestalo bavit. Slova mě opustila, řádky zely prázdnotou a bílý list papíru zůstal neposkrvněn jako panna před svým prvním vstupem do světa slasti.

Kdysi Jirka říkával, že tiskárny budou kvůli mně muset dělat přesčasy, jak rychle a pravidelně plním jeden zápisník za druhým. Zaznamenávala jsem každou jedinečnost a společný čas, jako lapač, který do své sítě zachytí vše, co cestou potká. Milovala jsem škrábající zvuk propisky, jak vyrývá písmenko za písmenkem, které pod jejím hrotem poskakují jako neřízené střely. Mnohdy ruka ani nestíhala zapisovat, jak rychle se slova drásala ven z mysli, jako nedočkavé mládě, které se líhne z praskajícího vajíčka.

Pak jednoho dne přišla ta zlá zpráva, která nás nikdy neměla potkat. Měla nás obejít jako tolik věcí předtím nebo jen tak se kolem nás mihnout a pokračovat dál. Jenže ona se zastavila přímo u nás. Jako blesk z čistého nebe zatemnila naše budoucí dny a zdálo se, že Štěstěna o nás ztratila zájem.

Jirka se nějaký čas cítil slabý a býval často unavený. Chodil brzy spát, a ani na pravidelné milování neměl pomyslení. Podezírala jsem ho, že snad myslí na jinou, nebo že se dokonce nevěry přímo dopustil, a naléhala jsem, ať mi řekne pravdu do očí. On však tvrdil, že mu mám věřit, že je opravdu jen utahaný a sám neví, co se děje. Já ho trápila svým naléháním po tělesném sblížení a on toužil jen vedle mě ležet a cítit mou přítomnost. Já byla plná chůtice a on se zdál být zcela vyhaslý. Chtěl spočinout svou hlavou v mé náruči, abych ho hladila po vlasech, ale já chtěla víc. Toužila jsem ho mít v sobě, ve svém vlhkém klíně, a cítit, jak mě každým pohybem naplňuje a sílí ve mně. Chybělo mi jeho propojení a on se zmohl jen na obejmutí a letný polibek.

„Mně ale tohle nestačí! Jirko, pochop, že já sex ve vztahu potřebuju. Nechci jen vedle tebe ležet a poslouchat tvé chrápání pokaždé, když usneš. Jestli to půjde takhle dál, tak fakt nevím,“ křičela jsem. On se ke mně přiblížil, položil své paže kolem mého pasu a já ho vzteky odsunula.

„Promiň, že jsem tě objal,“ špitl a odevzdaně se odebral do ložnice.

Co bych dnes dala za jeho sevření?

Dopis z nemocnice přišel doporučenou poštou, když byl Jirka ještě stále na nemocenské. Nezapomenu na pohled, který jsme si spolu vyměnili. Zůstávala naděje, že se jedná o pouhou výzvu k doplnění dalších testů. Že to ještě nebudou výsledky. Nemohou. Vždyť neuběhl ani týden. Nechtěla jsem si připustit, že v případě závažnosti bývají zprávy až moc urgentní. Jirka otevřel pečlivě zalepenou obálku a četl nahlas. Po pár slovech jsem přestala vnímat obsah oznámení a k uším dolétly jen ozvěny jako „bohužel“, „nádor“, „poslední stadium“, „neslučitelné se životem“. Tu noc jsme strávili v pevném objetí. Ani dnes po dvou letech si nedokážu vybavit další podrobnosti. Mám to celé v mlze a přikryté neprůhledným závojem. Snad jednou nastane den, kdy mi myšlenky odhalí víc a já budu schopna pojmenovat každou emoci a pocit, které mi tenkrát pobíhaly v hlavě a po těle. Zatím mám pořád prázdno.

Jirku museli hospitalizovat. Péče už jsme nedokázali zvládnout doma. Držel se statečně jako poslední lístky třepotající se ve větru na zimních svlečených stromech. Tak jako ony byl povadlý a den ode dne mu slábl kořínek. Denně jsem za ním chodila. Hladila ho po tváři, nasávala vůni jeho těla, mlčky jsme si hleděli do očí, prsty jsem jezdila po jeho jemné kůži a na konci jsme se pokaždé chytli za ukazováčky, jak jsme to dělávali na procházkách. Naše vzájemné tetování v podobě kotviček bylo stále zřetelné, jako by to bylo včera, kdy jsme oba dostali stejný nápad. Vraceli jsme se pozdě večer z noční prohlídky Paříže a prošli kolem tetovacího studia, kde bylo ještě otevřeno. Nakoukli jsme do něj a hned zkraje nás zaujal ten námořnický vzor. Měli jsme jasnou představu o tom, kam si ho necháme umístit – na hřbet ukazováčku jakožto symbol, že kamkoliv ukážeme, bude to náš správný směr. Tam, kam bude prst směřovat, se vydáme. Bohužel cesta živých se týkala jen mě...

Přežívala jsem. Byly dny, kdy jsem ani nevstala z postele, a jindy bych potřebovala, aby měl den více než dvacet čtyři hodin. Našla jsem si práci v knihovně a celý den trávila čas s písmenky. Užívala jsem si prostředí tichých společníků a procházela uličkami plné knih žádoucích i zapomenutých. I já si tak připadala a cítila jsem, že zde nacházím pochopení, útěchu a mohu být daleko od soucitných pohledů okolí. Jenže jednou jim budu muset čelit. Obrátit list minulosti a otočit na novou stránku.

Víkend. Dva dny, které se táhnou, a pokaždé si musím dopodrobna naplánovat, co budu dělat, abych je nakonec nestrávila ve vodorovné poloze. Rána jsou nejtěžší, když zjistím, že místo vedle mě je opuštěné.

Hledím chvíli do stropu a pak se posadím. Zrak zachytí snítko prachu kousek od postele. Včera jsem vysávala, ale očividně jsem toto místo minula. Koutkem oka v rohu u topení zahlédnu zmuchlaný útržek papíru. Tyč vysavače tam zřejmě nedosáhla. Už když se nakláním, abych ho zvedla, zdá se mi písmo dost povědomé. Najednou chápu výraz zůstat jako opařený nebo zcela zamrznout. To snad není možné. Musím se štipnout, abych se ujistila, že jsem opravdu vzhůru a probuzená.

*Lásko, jen jedno poslední přání mám.
Ze svých citů, jak víš, se nerad vyznávám.
Ty však krásně do slov umíš vše dát
a já bych Tvé řádky z mé dálky četl tak moc rád.
Napiš mi dopis plný něhy, vášně, touhy a vzrušení.
Vypiš se ze všech svých trápení.
Zavři očka svá, má paní spanilá.
Nech se mou rukou vést.
Líbám Tě shůry, Tvůj Jirka navždy*

*Žij, má krásko, žij, nečekej příliš dlouho.
Netrap se již a přetrhej naše pozemské pouto.
Náš příběh jednou pokračovat bude.
Nyní však raduj se z každého dne i beze mne.
Svou sílu Ti posílám, vezmi si ji a jdi dál.
Nečekej, až přijde setmění.
Piš, má lásko a zázraky, ať se naplno dějí.
Tvůj Jirka*

Při čtení se mi třásla ruka a mé oči zaplavily slzy. Hlavu mi zaplavily otázky, které jely na plné obrátky. Zanechal Jirka ještě někde nějaké poznámky? Najdu další vzkaz? Odkud je tento? Snad ze záhrobí? Převrátila jsem celou ložnici vzhůru, až jsem narazila na onu krabici od bot. Tu, která měla už navždy zůstat skrytá mému pohledu. Možná je však načase vytáhnout vzpomínky a dát jim nový nádech. Oživit je příběhem, který v mých myšlenkách ještě neskončil...

Petra je žena Býčice, která si vychutnává život se všemi jeho plody. Miluje psaní, kdy jí pod prsty vznikají slova, jimiž vdechne život a rozpoutá partii písmen jako klavírní virtuóz. Její texty rozehrávají unikátní melodii všech žánrů stejně jako naše životní příběhy. Psaní je pro ni forma terapie, kdy podporou slov otevírá témata, ze kterých je občas snazší se vypsát. Nakouknout za oponu její tvorby můžete na zivotjepribeh.cz. Aktuálně připravuje k vydání povídkovou sbírku *Poznej mě slovy*.

„Byli jste spolu dva roky a on za celou dobu nezjistil, že tě na růže neuloví?“

Míra Lorencová

Mezi řádky

Ten kluk procházel zmrzlou ulicí a jednu ruku držel za zády. Chytil za rameno dívku, která šla o pár kroků před ním. V lednovém, studeném vzduchu mu šly od pusy obláčky páry, když jí podal modrou cukrovou vatu.

„Modré z nebe ti teď ještě dát neumím. Tak tady máš alespoň obláček...“

Lenka, která je pozorovala ze zahrádky přilehlé kavárny, si povzdechla a přitulila se ke svému hrnečku.

„Proč tohle nemám taky?“ zeptala se skoro plačtivě. Zelenomodré oči se jí proti její vlastní vůli už zase začínaly plnit slzami.

„Protože iniciativně odmítáš všechno hezký, co se ti v životě děje,“ odpověděl známý, sametový hlas. Její dlouholetý kamarád Petr se posadil na lavičku vedle ní, přehodil přes ni deku a druhou si hodil přes kolena. „Počínaje tím, že jsi schopná dobrovolně trčet venku uprostřed zimy, když by sis to kafe mohla jít vypít v klidu dovnitř.“

Smutně se usmála. Do téhle kavárny s Petrem chodila už od jejich společných gymnaziálních let. Každý pátek tu slavili, že „přežili týden“. Bylo bláznivé, že tahle tradice trvala už víc než pět let a nikdy ji neporušili. I v době pandemie si sem chodili sednout na okno s vlastní termoskou kávy a povídali si jako by se nechumelilo. Pro něj to asi byla samozřejmost, ale pro ni teď nebylo samozřejmé vůbec nic.

Měla čerstvě za sebou dost bolestivý rozchod. S bývalým přítelem ještě pořád bydlela, což působilo dost problémů. Denně měla na talíři tolik hádek, vyčítání a scén, že pomalu přestávala věřit v hezké chvíle mezi lidmi. Proto vždycky chtěla sedět tady. Uklidňovalo ji vidět, jak kolem procházejí lidé, jejichž život je naprosto v pořádku.

Petr o ní říkával, že za poslední měsíc zestárla minimálně o dvacet let. Nejhorší na tom bylo, že měl nejspíš pravdu... schoulila se k němu blíž. Byla jí hrozná zima. Vzal ji kolem ramen. Ano... On byl dost možná taky jedna z „hezkých věcí“, které si z života iniciativně vyháněla...

Jako kdyby jí četl myšlenky.

„Proč my jsme to spolu vlastně nikdy nezkusili?“ zeptal se zamyšleně.

„Protože nejdřív jsi ty byl s Markétou, pak já s Viktorem a pak bylo teď.“

Tázavě se na ni podíval.

„Ani na to nemysli! Já už nechci žádnýho chlapa ani vidět!“

„Jak chceš!“ rozchechtal se a zakryl jí oči. Slyšela sama sebe, jak se po dlouhé době od srdce směje. Bylo to ale... zvláštní. Smála se, přátelsky do něj strčila, aby se zbavila dlaní, které jí přiložil na víčka... ale někde uvnitř pořád cítila tu tísnivou, trýznivou prázdnotu, která v její hlavě už měsíc rostla. To místo, kde nebyl vztek,

smutek, smích ani radost nebo úleva. Byla tam jen tma a jedno obří nic, které jí děsilo.

„Ty taky nejsi chlap – ty seš letadlo!“

Tvářil se mile, ale moc dobře věděl, že jí ve skutečnosti do smíchu není.

„Co tě trápí, Leni? Nepřemýšlíš pořád nad tím pitomcem, že ne? Najde se jinej. Lepší...“

„Já jinýho nechci. Nechci žádnýho. Já už prostě v to, že na tomhle světě je nějaká opravdová láska, nevěřím. A i když bych ve svém životě nějakou chtěla mít... tak radši nic než přetvářku.“

„A nemáš?“ zeptal se zaraženě.

„Tak snad víš, že jsem teď těsně po rozchodu...“ odsekla ironicky.

„Pleteš si pojmy s dojmy,“ povzdechla si, „ne každá láska je romantická, víš? Jsou i...“

„Nechme to být...“ odsekla. Bála se, že začne vyprávět o rodinných poutech, protože to by v jejím případě taky nebyl úplně nejlepší tah. Její vztah s rodiči byl... mírně řečeno komplikovaný a rozhodně by ho nepopsala jako láskyplný. „Pěťo, já vím, že se mi snažíš pomoci. Ale myslím, že to teď stejně nejde.“

V kapse mu zavibroval telefon. Prolétl očima zprávu a usmál se.

„Ale zlepšit náladu by ti dost možná šlo, vid?“

„Na co myslíš?“

Otočil k ní rozsvícený displej.

„Parta z gymplu má sraz U Káji. Pojd' – bude sranda. A jeden nebo dva svařáky ti neublíží.“

„Co když se tam ukáže Viktor?“

„Ptám se tě já, co se bude dít, když se tam objeví Markéta? Prostě si jich nebudeme všimnout a budeme se bavit spolu a s ostatními.“

Povzdechla si.

„Dobře... Tak já si jen skočím na byt pro kabelku a půjdeme.“

„Stojíš o doprovod?“

Nejdřív chtěla odmítnout, ale nakonec jen pokrčila rameny.

„Proč ne? Stejně je to při cestě...“

Ani ne po deseti minutách strkala klíč do zámku. S úlevou zjistila, že jsou dveře zamčené. Kdyby bylo jen zabouchnuto, znamenalo by to, že je Viktor doma. Což by asi z mnoha důvodů nedělalo dobrotu. Vešla do prázdného bytu a přes předsíň a obývací proklouzla do svého pokoje. Petr se zastavil v obývací a trochu nespěšně se rozhlížel. Jeho zkoumavý pohled se zastavil u vázy, stojící na jídelním stole. Byly v ní tři dlouhé a už dávno na troud suché květiny.

„Byli jste spolu dva roky a on za celou dobu nezjistil, že tě na růže neuloví?“

Vyšla z pokoje se sportovní kabelkou, do které narychlo přeházela mobil, doklady, kapesník a pár dalších nepostradatelných zbytečností, a svetrem ležérně přehozeným přes ramena.

„Byl bys na tom snad líp?“

Popošel k ní.

„Já bych na to, která je tvoje oblíbená květina, nikdy nezapomněl. Já bych se dokonce ani neztrapnil při výročí s likérovýma bombónama, protože si na rozdíl od někoho pamatuju, že je nesnášíš. Já bych dokonce ani nezačal vyšilovat, když bys... ale to je jedno.“

Polkla. Dobře si pamatovala tu scénu, která doma nastala, když si s Pétou chtěla jít před rokem zatancovat. Až teď jí došlo, že k ní s každým slovem toho monologu popošel o krůček blíže. Stál tak blízko, že by jí stačilo jen lehce naklonit hlavu a mohla by se schovat do límce jeho kabátu. Cítila známou vůni jeho kolínské a na vteřinu teď byla zase ta zamilovaná gymplačka, která s ním postávala v šatně po odpoledce. Opřel se tehdy o skříňku za jejími zády, aniž by nad tím nějak přemýšlel a dál rozvíjel debatu o tom, co zrovna řešili... a vůbec ho netrápilo, že do něj od té chvíle, snad až do konce střední školy, byla zamilovaná až po uši. Jiskřička ale přeletěla jenom jedním směrem. Pak si našel Markétu a ona Viktora... Ale celou dobu byli blízkými přáteli. On, v době, kdy to pro ni bylo důležité, snášel Viktorovy výlevy, ona se v rámci možností skamarádila s Markétou...

Teď by „to“ asi i šlo... Ale. Vždycky je nějaké ale... Byl za ty roky její jediná opravdová jistota. Byli nejlepší přátelé. Znali se tak dobře, že všichni předpokládali, že si čtou myšlenky. Co kdyby to nevyšlo? Co kdyby o něj přišla, jako zatím vždycky o všechny. Odmítala tohle ohrozit... Zároveň s tím jí prokmitl hlavou obraz Viktora, který na ni nedávno přesně tady štěkal, že mu sebrala všechny jistoty, které měl. Ivane, Ivane... nic jsi nepochopil, říkala si tehdy v duchu. Jistoty si musíme hýčkat, když o ně nechceme přijít.

Usmála se, poodstoupila a poplácala Petra po zádech.

„No tak jdem... Nebo chceš ještě udělat kafe?“

„Ne, v pohodě. Pojdme. Čeká nás ten svařák...“

Ta restaurace se jmenovala Mezi řádky, ale pro jejich ročník to vždycky bylo „U Káji“. Karolína, která s nimi chodila do třídy, se po maturitě rozhodla, že má studia jednou provždycky dost a otevřela si restauraci. Všichni její staří přátelé tam byli vždycky vítáni a podobné „třídní srazy“ nebyly ničím nezvyklým.

Když Lenka s Petrem vešli dovnitř, ozval se z boxu hned za dveřmi hlasitý hlouček důvěrně známých tváří.

„Náááázdááár! Vy dva ještě žijete? Neviděli jsme vás, jak je rok dlouhej!“

Lenka chvíli mrkala, aby se zbavila slz, které jí do očí vehnal venkovní studený vítr. Když konečně doostřela, zjistila, že u stolu, který je tak bouřlivě vítal, sedí většina party, se kterou na gymplu hrávala divadlo.

„Čau!“ smála se a vyrazila směrem k nim. Dvě dívky – Týna s Andreou, se kterými bývaly v průběhu středoškolských let velmi blízké – se jí vrhly kolem krku.

Petr si s nimi podal ruce a spokojeně sledoval, jak se Lenka po dlouhé době tváří spokojeně. Rozhlížel se kolem sebe. Vypadalo to tady úplně stejně jako před lety, když to tady Karolíně pomáhali budovat. V jednom rohu byly dva stolky oddělené od zbytku místnosti několika šikovně umístěnými knihovnami, i ostatní stolky a boxy byly větší, než v kavárnách a restauracích obvykle bývají – aby na ně šlo pohodlně rozložit sešity, vzadu v místnosti byl vytvořený malý parket a vzduchem se, kromě vůně čerstvě upečených dezertů, neustále nesly i tóny cha-chy, jivu, nebo waltzu, takže každý z hostů měl zároveň možnost jít si „oprášit“ to, co si pamatoval z tanečních kurzů. Celý podnik byl šitý na míru místním gymnazistům. A ti sem, i když tomu na začátku nikdo moc nevěřil, v hojném počtu docházeli. Každý den bylo plno.

Kája zrovna ladně proplouvala kolem baru s tácem plným rozmanitých druhů kávy. Kamarádsky na Petra zamávala. Vyrazil za ní, sebral z vitríny několik připravených zákusků, srovnal s ní krok a začal si s ní povídat. Byli už od střední dost sehraní, a tak ji to ani nepřekvapilo...

Lenka se mezitím posadila mezi své bývalé spolužáky.

„Jak Víťa?“ zeptala se neomylně Týna. Lenku bodlo u srdce. Věděla, že se rozhodla správně – tím spíš vzhledem ke scénám, které se Viktorovi dařilo od té doby dělat, ale jedno jí to nebylo.

„Už spolu nejsme,“ kníkla. Ta tři slova ji stála víc energie, než by čekala.

„A sakra,“ vyhrkly obě její kamarádky skoro zároveň.

„Kdo se s kým rozcházet?“

„Já s ním.“

„A jak... to nesete?“

Než stihla Andree odpovědět, otevřely se dveře a vstoupil Viktor. V duchu zaklela a sledovala, jak zarputilým pohledem prozrazujícím vztek na celý svět, který měl poslední dobou více méně pořádek, ode dveří přejíždí místnost. Ačkoliv vždycky mezi gymnasty patřil spíš mezi nenápadné, šedé myšky, teď kdoví jak docílil toho, že skoro celá místnost ztichla a dívala se na něj. Nastalé ticho skončilo, až když dorazil očima k Lence.

„A ta tady dělá co?!“ otočil se nakvašeně směrem ke Káje, která ho původně vyrazila přivítat a teď stála jen pár kroků od něj.

„Moc dobře asi ne,“ odtušila směrem k Andree.

„Jestli tady bude vona, tak já sem už v životě nevlezu!“

Lenka měla pocit, že by v tu chvíli v místnosti bylo slyšet i padající špendlík. I když by mohla Viktorovi vytknout kde co, musela uznat, že v téhle partě bude mít víc přátel než ona. Počínaje Karolínou, se kterou kdysi seděl v lavici a bývali nerozlučná dvojka. Postavila se. Měla v plánu vypadnout, alespoň trochu důstojně. Cítila, jak jí do tváří stoupá rudá barva, a v záplavě myšlenek, které se jí hnaly hlavou, si ani nebyla jistá, jestli rudne kvůli pohledům, které se po ní jeden po druhém stáčely, studem, nebo vzteky. Možná v tom bylo od všeho něco...

Najednou cítila, jak ji zezadu někdo chytá za rameno.

„Nikam!“ zašeptala jí do ucha Týna a postavila se za ni. „Nemůžeš před ním do nekonečna utíkat. Kryjeme ti záda.“

„Jasně, jsme tu s tebou. Nemusíš se ho bát,“ přitakala Andrea. Lenka těkala vyděšenýma očima od obou dívek k Viktorovi a zase zpátky. Tohle narušení už tak narychlo vymyšleného plánu ji úplně vyvedlo z míry a najednou netušila kam dál. Stála tu jako srnka lapená v záři světla auta a stále víc si uvědomovala, jak na ni dopadá váha Víťových vzteklých slov, která stále visela ve vzduchu.

Najednou se, doslova odnikud, objevil Petr. Vzal ji ochránářsky kolem ramen a šlehl přes celou místnost vzteklým, vyzývavým pohledem.

„Chováš se jako idiot, Viktor. Ona nikam nejde. Má nárok tady být tak jako všichni ostatní! Ta místnost je snad dost velká, abyste tu mohli vydržet oba.“ Pod tíhou jisker, které mu při tom sršely z očí, se měl chuť schovat pod stůl snad každý. S výjimkou člověka, kterému ten proslav byl určený.

„Buď zmizí, nebo odcházím já!“ sykl po Petrovi a postoupil o krok dál od prahu.

Než stihl kdokoliv z nich zareagovat, ozvala se osoba, od které to Lenka čekala nejméně.

„Tak pozdravuj venku. Táhle jsou dveře,“ Kájin hlas se trochu chvěl, ale zněl nesmlouvavě. „Vypadni. Tady se k sobě takhle nechováme. A dokud budeš mít náladu chovat se jako debil, tak mi sem nelez!“

Viktora to tak vykolejilo, že zůstal stát jako zařezaný bez jediného slova. Pak se otočil na podpatku a vystřelil na ulici tak rychle, že před ním málem nestihly ustupovat dveře.

„Dík,“ šeptla Lenka potichu.

„Za málo,“ usmála se Kája, „Od toho jsou přátelé, ne?“ Místnost se zase rozezněla veselým hovorem. Jako by se vůbec nic nestalo.

Petr se přitočil k Lence a objal ji.

„Vidíš? Máš kolem sebe víc lidí, kterejm na tobě záleží, než si myslíš...“ usmál se. „A když jsme u toho: myslíš, že někdy budeš schopná připustit, fakt, že když narazíš na blbce, neznamená to, že jsou blbci úplně všichni... lidi?“

Pokývla hlavou.

„Snad...“ usmála se plaše a cítila, že už se zase červená.

Podal jí ruku. Z reproduktorů se začal ozývat pomalý anglický waltz.

„Ještě pořád mi dlužíš ten protancovanej večer. Takže teď, když už tohle všechno máme za sebou, smím prosit?“

Usmála se. Na chvíli se jí zdálo, že v té otázce slyší něco víc než žádost o tanec. Snad, zašeptala v duchu, usmála se a vložila mu do podané ruky svoji dlaň...

Míra je začínající autorka z vesničky v Podkrkonoší. Hrdě prohlašuje, že jediné, čemu se na světě dá opravdu důvěřovat, je její kroužkový blok, ale nepřežila by bez moře, dobré kávy a několika nejbližších přátel, kteří jejímu trochu chaotickému fungování dávají pevný rámec. Loni vydala povídkový soubor s názvem [Budoucí úča aneb převážně nevázně o studiu v době covidu](#).

„Počkej! Přece nemůžeme opravdu ukrást auto?“

Veronika Holubcová

Myška za duši

Rychlovarná konvice svým hlasitým „klap“ právě dokončila svůj proces vaření. Do oblíbeného hrnečku s květinovým vzorem, který si uchovávala jako vzpomínku na dětství, vložila pytlík zeleného jasmínového čaje a zalila jej vroucí vodou. Ihned si uvědomila příjemnou vůni linoucí se kuchyní. Přetáhla si přes hlavu ten tmavě zelený svetr, co našla vloni pod stromečkem. Ne proto, že jí byla zima, nýbrž pro jeho příjemnou měkkost. Najednou měla pocit, jako by ji někdo něžně objal. Přesně to právě potřebovala. Přitáhla si překřížené ruce víc k tělu, aby ještě na krátkou chvíli umocnila ten pocit. Pak sáhla po hrnku s čajem a vydala se na terasu.

Otevřela velké skleněné francouzské dveře. Zasáhl ji přívál čerstvého svěžího vzduchu. Bylo krátce po dešti. Nenamáhalo se chůzí až k ratanové pohovce. Opřela se jednoduše zády o chladnou zeď hned u vstupu. Hrnek s horkým nápojem si přidržela oběma rukama, zavřela unavené oči a hluboce vydechla. Naslouchala zvukům okolí. Ze zahrady se z korun stromů ozývalo štěbetání ptáků. Zkoušela se zaměřit na jejich melodickou píseň a pokoušela se je rozeznat. Možná to zpívá slavík nebo kos... Ve skutečnosti neměla nejmenší tušení, věděla, že je to celé jen marná snaha vytěsnit všechny myšlenky ven z hlavy.

„Ahoj miláčku.“ Škubla sebou, když ucítila dotek na rameni a letmý polibek ve vlasech. „Promiň, nechtěl jsem tě vylekat.“

„Ne, to je v pořádku. Jen jsem tě neslyšela přicházet,“ pokusila se mu věnovat úsměv, ale nebylo to snadné.

„Jsi v pořádku?“ všiml si hned jejího smutku ve tváři.

„Ano, to nic není,“ lhala.

„Už zase?“ zeptal se tiše. Bylo mu hned jasné, co se stalo.

Souhlasně kývla hlavou. Věděla, že kdyby teď promluvila, snadno by ji přemohly slzy.

„Musíš z té práce odejít. Tohle není pro tebe. Podívej, jak ti to ubližuje,“ objal ji soucitně kolem ramen a přitáhl blíž k sobě.

Moc dobře si uvědomovala, jak báječného má muže. Většina jiných by její pochmurné nálady přešla mávnutím rukou, nebo co víc, vůbec by si jí nevšimli. Na druhou stranu ji mrzelo, že do jejich vztahu přináší svůj splín ze zaměstnání.

„Mám tu práci ráda. Budu v pohodě,“ zkusila.

On se však nenechal tak snadno odbýt: „Ne, nebudeš. Tohle se na tobě časem hrozně podepíše. Bereš si to všechno moc osobně. Jsi mladá a krásná. Tvůj život by měl být plný radosti a štěstí. A ne tohohle.“

Povzddechla si. Věděla, že má Vítek svým způsobem pravdu. Přesto měla potřebu se hájit. „Nebývalo to takové. To teď je to horší s tím covidem.“

„Jenže ten tu může být kdo ví jak dlouho. Zatím tě to vysaje. Co z tebe zbyde za dva, tři nebo pět let?“

„Já tu práci mám opravdu moc ráda. Hrozně mě to naplňuje. Když jsem dělala ve firmě zavřená v kanceláři s horou papírů, tak to bylo mnohem depresivnější. Tady mám pocit, že jsem skutečně potřebná, chápeš? Tak lidsky. Že dělám něco, co má smysl.“

Vzal jí hrnek z rukou, položil ho na stoleček opodál, aby ji mohl ještě lépe obejmout. „Jsi naprosto úžasná žena, Jindřiško. Ale nemůžeš se úplně rozdat. Musíš v první řadě milovat sama sebe. Protože pokud ty sama nebudeš v pořádku, časem ti dojde šťáva.“

Rezignovaně si ho prohlížela. Měl naprostou pravdu. Ale práce v domově pro seniory se nechtěla vzdát. Sama nikdy neměla moc dobrý vztah s prarodiči. Nebo si na něj spíš nepamatovala. Bydleli daleko. Navštěvovali se zřídka a když zemřeli byla ještě poměrně malá. Ale tady je to jiné. Našla v té práci zvláštní zalíbení. Ano velmi těžko nesla přesně takové dny, kdy někdo zemřel. Tohle bylo přesně to, od čeho se nějak nedokázala oprostit. Každého z těch staříčkových lidí milovala. Upovídáné babičky, které pro ni měly tisíc rad do života, do kuchyně, na zahrádku. Připadala si s nimi jako malá holčička. Bavilo ji s někým z nich zajít na zahradu, do altánu nebo jen tak sedět u jeho postele a poslouchat všechny ty životní příběhy, které vyprávěli. Kam se hrabou přeslazené telenovely, tlusté romány, nebo dokonce detektivky. Tohle byly opravdové příběhy ze života. Bylo v nich všechno, a ještě něco navíc. Tolik toho od těch lidí dostala. Lásku, důvěru, přátelství. A co mohla udělat ona pro ně jako sociální pracovnice? Vyslechnout všechny ty příběhy s pokorou a porozuměním, podpořit je v dokončení vlastních záležitostí, doprovodit je na kulturní akci, do kaple, sehnat jim vlnu na pletení nebo dobrou knížku, držet je za ruku při jejich konci, zajistit jejich řádný odchod z domova... Stačí to? Poslední dobou přibýlo hodně ležících. I tak měla pocit, že si zaslouží něčí zvláštní pozornost. Všechno to byli lidé s příběhem... lehčím či těžším. Snažila se je ve volných chvílích navštěvovat a mluvit na ně, číst jim knihu, noviny... co měli dřív rádi. A pak někdo z nich odešel. Věděla, že to musí přijít, ale najednou v srdci zůstala dírka... jedna, druhá, třetí... Kolik takových dírek může skutečně vydržet? Najednou se jí po tváři skutálela obrovská hrachovitá slza.

„A dost! Jdeme,“ zavelel a vlekl ji zpět do domu rovnou ke vchodovým dveřím.

Takovou reakci nečekala „Kam jdeme?“

„Rozptýlit tě. Dobít baterky. Udělat něco naprosto šíleného – třeba skočit bungee jumping, ukrást auto a objet s ním blok to je fuk, ale nenechám tě na to myslet.“

Musela se ušklíbnout. On a skočit bungee jumping. Vždyť se mu dělá špatně už na třetím schodě s průhledem v zábradlí. Podobně ani na kradení aut neměl povahu. Přesto vypadal nekompromisně, a tak ho mlčky následovala.

„Tak jo, obejdeme nejdřív auta na parkovišti u paneláků, třeba někdo zapomněl zamknout,“ řekl, když stáli před domem a hnal se k prvnímu vozu.

„Počkej! Přece nemůžeme opravdu ukrást auto?“ zastavila ho a koutky jí cukaly pobavením, jak její přítel ještě s uvázanou kravatou, v obleku, vykrádá automobily na místním sídlišti. Zaručeně bude nejslušněji vypadajícím lupičem, který tu kdy pobíhal.

„Vidíš, už myslíš na něco jiného. Funguje to. Klidně ho pro tebe ukradnu.“

„Já to po tobě, ale nechci,“ namítla pobaveně.

„Dobře, tak co by sis přála?“

„Opravdu nevím,“ opět povadla ve tváři.

Odmítal to tak nechat. „Mám nápad. Sedej do auta... Teda do našeho, pokud se ti tu nezamlouvá jiné víc,“ šibalsky pozvedl koutky úst.

Během chvíle se řtili k centru. Musela uznat, že byla zvědavá, co přijde. Zajisté ji vezme do kina nebo do vinárny. Ale jejich auto nakonec zastavilo před zverimexem.

„Chceš mi koupit kočku? Víš, že jsem alergická, že jo?“

„Kolik ti tento týden zemřelo klientů?“

Nerozuměla jeho otázce, tak docela: „Dva. Pan...“

„Takže dvě myši. Jdeme.“ Nenechal ji domluvit a vystoupil z auta.

Nejistě klusala za ním do obchodu. Tam bez jakéhokoliv dalšího vysvětlování koupil dvě bílé myšky. Na nic se neptala, tohle mělo být evidentně bláznivé odpoledne. Vrátili se zpět do vozu i se dvěma novými spolucestujícími a v několika málo chvílích se proplétali ven z města. Neměla odvahu se zeptat, co bude tohle za bláznivost.

Dojeli na okraj lesa kousek za městem.

„Vezmi je,“ ukázal na krabičku s myškami a otvíral dveře stříbrného volva.

Šli mlčky přibližně deset minut, než se zastavil. „Myslím, že tady je hezky, co ty?“

Rozhlédla se po lese. Vlastně ano, bylo to hezké místečko, tiché, blízko od louky, prorostlé maliním a vyzařoval tu klid. „Jako v ráji,“ poznamenala.

„Tak je vypuště,“ pobídl ji.

„Cože?“

„Vypuště ty myši. Bude se jim v tom maliní líbit.“

„Vždyť je tu něco sežere,“ polekala se.

„No a ve zverimexu si je koupí někdo jako potravu pro domácího mazlíka v terárku. To je koloběh života, láska. Tady mají aspoň šanci utéct, a ještě si nacpat bříška těma malinama.“

Mrkala na něho v rozpacích.

„Za každou duši, která opustí svět v tvé práci, můžeš vypustit jednu myšku. Nech je odejít, stejně jako své klienty, své přátele. Udělala jsi maximum pro to, aby jejich poslední chvíle byly co nejpříjemnější. Puště je na jejich další cestu a už to nech být.“ Při těch slovech ji jemně pohladil po ruce.

Kývla. Otevřela krabičku a vypustila dvě chlupaté myšky do malého lesního ráje. Nejprve se krčily, klepaly a pak jedna vyrazila směle vpřed. Druhá ji brzy následovala. Chvíli je pozorovala. Ten nápad se jí zdál fér. „Dobrá, za každou duši jednu myšku a nechám to být,“ povzdechla si. „No a teď můžeme jet na ten bungee jumping,“ řekla s předstíranou vážností v hlase.

Lehce zezelenal. „Vážně bys chtěla?“

Rozesmála se na celý les. Vypadal opravdu vyděšeně, když se jí snažil vyčíst z tváře, jestli to myslí v žertu, nebo by to vážně chtěla zkusit. „Ne, opravdu ne, děkuji, ty blázníku. Víím, že bys kvůli mně nakonec stejně skočil, i kdyby ti bylo sebevíc špatně. Víš, co bych ale chtěla, když už jsme nakousli to bláznivé odpoledne? Abys mě vzal na druhou stranu města na pouť. Koupil mi ohromnou cukrovou vatou, vystřelil tu nejbarevnější růži z papíru, a nakonec si doma zapálíme voňavou svíčku, napustíme teplou vanu a v ní budeme usrkávat dobré bílé víno. Co ty na to?“

Pleskl se dlaní do čela. „Pouť, že mě nikdy nenapadne nic originálního. Zní to skvěle. Tak vyrazíme?“

O měsíc později.

Rychlovarná konvice svým hlasitým „klap“ právě dokončila svůj proces vaření. Do oblíbeného hrnečku s květinovým vzorem, který si uchovávala jako vzpomínku na dětství, vložila pytlík zeleného jasmínového čaje a zalila jej vroucí vodou. Ihned si uvědomila příjemnou vůni linoucí se kuchyní. Přetáhla si přes hlavu ten tmavě zelený svetr, co našla vloni pod stromečkem. Ne, proto že jí byla zima, nýbrž pro jeho příjemnou měkkost. Najednou měla pocit, jako by ji někdo něžně objal. Přesně to právě potřebovala. Přitáhla si překřížené ruce víc k tělu, aby ještě na krátkou chvíli umocnila ten pocit. Usmála se sama pro sebe. Pak sáhla po hrnku s čajem a vydala se na terasu.

Zaslechla zvuk dveří, jak se vrátil z práce. V zádech cítila jeho pohled a čekala, až za ní přijde.

„Ahoj zlato,“ objal ji a políbil do vlasů. „Další smutný den z mnoha smutných?“

„Dnes ne... dnes se konečně dostavilo to rozptýlení, o které ses tuhle tolik snažil,“ rozzářila se.

Nechápal. Pozorně si ji prohlížel. Vypadala nějak jinak. Mnohem krásněji než kdykoliv před tím. Přesto neměl pocit, že by změnila barvu vlasů nebo líčení.

Odložila hrnek s květinovým vzorem na stoleček. Vzala jeho ruce a obmotala si je kolem pasu tak, aby jednu jeho dlaň přitiskla na své břicho.

„Rozptýlení se vlastně dostaví až za osm měsíců, ale už teď se na něj těším. Myslím, že nám dnes začaly všechny babičky v domově plést čepičky a pan Mrázek vyřezává kolébku. Poznali to na mně dřív než já sama, ale jsem si jistá...“

Položil jí prst na rty, aby ji na krátkou chvíli umlčel. „Miluju tě,“ zašeptal a něžně ji políbil.

Veronika je sociální pracovnice, asistentka pedagoga, ale především milující maminka, manželka a majitelka jednoho neposedného psiska. Odjakživa byla fascinována kouzelným světem knih. Zbožňuje, když jí před očima ožívají hrdinové z příběhů a tančí na jednotlivých stránkách svůj osudový tanec. Její povídka *Pod baldachýnem žlutých javorů* se stala součástí [podzimního e-sborníčku 18 podzimních povídek](#).

Od chvíle, kdy se Ema naučila psát, vedla si deník.

Romana Fricová

Děkuji Ti, babičko

Pohled do hořícího krbu ji naplňoval zvláštním klidem. Klidem a bezpečím. Oheň pro ni odjakživa symbolizoval přítomnost života, jistoty, světla i v té nejčernější tmě. Přisunula si křeslo blíž, napila se horkého mléka s medem, zavřela oči a nechala teplo, aby objalo celé její tělo. Tóny praskajícího dřeva a bubnování deště dokreslovala nadpozemským hlasem Enya se svým *May it be*. Někdo by řekl, že je to kýč jak bič, moc hygge a bůhví co ještě, ale Ema tyhle chvíle milovala. Zbožňovala tu možnost být sama sebou, tady a teď. Tak jak ji to naučila babička.

...

Babička pro Emu znamenala celý svět. Často jí to jako malá holčička říkala, nejčastěji před spaním, když společně dozpívaly poslední ukolébavku. Vyrůstala jen s ní, a než nastoupila do první třídy, ani ve snu by ji nenapadlo, že žena, která je neustále po jejím boku, ji neporodila. Emina maminka tragicky zemřela brzy po jejím narození, otec holčičky situaci nezvládl a odešel z Beskyd do Prahy, kde velmi brzy založil novou rodinu. Do hor už se nikdy nevrátil. Babička Kateřina si nedokázala představit, že by i ona holčičku měla opustit. I přes opakované naléhání úřadů odmítla svolit k adopci vnučky a nechala si ji u sebe. Ema jí nikdy nepřestane být vděčná.

Ema se naučila milovat život, přijímat všechno, co přinášel, s potřebnou dávkou pokory a laskavosti. Radost z každé maličkosti kráčela vedle ní jako nejlepší přítelkyně. Tančily spolu v dešti, běhaly spolu po louce v horách, sbíraly bylinky (ale jen za úplňku).

Babička se stala její průvodkyní ve světě dospělých. Učila Emu zodpovědnosti a ohleduplnosti k lidem i přírodě. Skrze tajuplné příběhy se Ema seznamovala s koloběhem života, dokázala rozpoznat každou kytku, věděla, která bylina utiší bolest. Vyrůstala na kraji lesa, kde za deště nebe plakalo a stromy spolu rozmlouvaly, kde skřítky stavěli své domečky a víly se koupaly v ranní rose.

Od chvíle, kdy se Ema naučila psát, vedla si deník. Každou neděli do něj zapisovala, co hezkého a milého ji za celý týden potkalo. Nejednou se stalo, že zážitky, které si chtěla navždy uchovat, popsala deset stran. Deník ji provázel na

každém kroku. Psaní se stalo její součástí. Vášeň pro písmenka se s věkem stupňovala. Ze zápisků v deníku se postupně rodily dechberoucí příběhy beskydských hor. Babička Eminu lásku ke psaní podporovala. Jako bývalé učitelce českého jazyka a literatury jí srdce zazářilo společně s každým nově napsaným Eminým dílem, které společně mohly doladit k dokonalosti.

Ema už na základní škole měla jasno o tom, čemu se chce v životě věnovat. Byla všestranně nadaná, houževnatá a pilná, díky svému prospěchu a lásce ke psaní se na prestižní střední školu se zaměřením na literaturu a psaní dostala velmi snadno. Radost vystřídal smutek z toho, že bude muset opustit tolik známé prostředí Beskyd a milovanou babičku. Praha Emě však učarovala. Ve škole se jí dařilo, literatura ji pohltila a vzhledem k tomu, že všichni její spolužáci byli do studia stejně zapálení jako ona, našla mezi nimi spoustu přátel. Společně se učili, ve volných chvílích diskutovali o knihách a v útulných kavárnách pořádali společná autorská čtení svých literárních počinů.

Ema v Praze žila svůj sen, ale její domov byl tam v horách. Pravidelně se za babičkou vracela, v zimě si dlouho do noci povídaly u hořícího krbu, v létě celé dny trávily venku. Příroda Emě dodávala nejen životní energii, ale byla jí též inspirací pro další tvorbu. Babička často navštěvovala svoji vnučku v Praze. Procházely se zapadlými uličkami na Starém městě, popíjeli čaj v čajovnách, nejčastěji v těch s knižním koutkem, a babička s láskou vzpomínala na svá studentská léta v hlavním městě. Radovala se z Emina úspěchu, a když vnučka odmaturovala s vyznamenáním, duší se jí rozlévalo nepopsatelné štěstí. Ema si přála pokračovat ve studiu na vysoké škole. To, že se rozhodla pro stejný obor, který studovala její babička, tedy český jazyk a literatura pro vzdělávání, nikoho nepřekvapilo. Měla jasnou vizi – předávat lásku k rodnému jazyku a knihám další generaci. Možná mezi svými budoucími žáky objeví mladého spisovatele, kdo ví.

Během svého studia se pravidelně potkávala s malými školáky. Vedla kroužek, kde dětem představovala klenoty české literatury. Tehdy si poprvé připustila myšlenku na vlastní knihu. Knihu pro děti. Při další návštěvě doma z půdy snesla všechny deníky z dětských let. Znovu pročítala stovky popsaných stran. Chvillemi se smála, chvillemi plakala, často se smích mísil se slzami. Najednou cítila, že může začít psát. Psala neustále. Ve volných chvílích i v čase nepovinných přednášek (někdy i těch povinných). Psala v noci. Vstávala nevyspalá, ale šťastná. Po roce a půl odevzdala pětisetstránkový rukopis knihy skrývající tajemství Beskyd s názvem Křížem krážem Beskydy s pořouchlými strašidly do malého pražského vydavatelství. Za další rok držela v ruce svoji první knihu. Voněla lesem a láskou... Láskou k babičce. Ema jako jediná z ročníku odpromovala s červeným diplomem. Za své studijní výsledky dostala cenu rektora univerzity. Babička, společně s celou aulou, tleskala vestoje.

Kniha se prodávala sama. Ema rozhodně nečekala takový úspěch a zpočátku nevěděla, jak s ním naložit. Nastoupila na malou základní školu jako učitelka českého jazyka. Děti ji milovaly. I tady vedla kroužek pro začínající literáty, štěstí v dětských očích ji utvrzovalo v tom, že svou práci dělá dobře. Napsala další knihu pro děti. Potom další. Následovala rodinná sága, která ji vystřelila do výšin, o kterých se jí ani nesnilo. Stala se spisovatelkou, spisovatelkou milující přírodu a život se všemi jeho rozmanitostmi.

Dalších pár let Ema stále učila. Později si uvědomila, že jejím posláním je psát. S dětmi se však potkávala dál v rámci pravidelných besed v knihovnách, školách, na dětských táborech s literárním zaměřením.

...

Teplo sálající z krbu ji téměř uspalo. Otevřela oči a pousmála se. Je zase tady, v domě, kde zažila tolik krásného. Babička už tu není. Zemřela minulý týden v nemocnici. Emě se při té vzpomínce zaleskly v očích slzy. Útěchou, i když slabou, bylo pro ni to, že mohla v posledních chvílích být s ní a držet ji za ruku, když odcházela. Otřela si slzy, pohladila rostoucí břicho, očima letmo přejela babiččinu knihovnu a vzala z ní čistý nepopsaný deník, který ji včera koupil Mirek. Byl vázaný v kůži a propiska u něj nesla její iniciály. Nadechla se a poprvé od babiččiny smrti cítila úlevu. Budou žít tady, tak jak si to vždycky přála. Znovu usedla do křesla, otevřela deník a v tu chvíli měla jasno. Její další kniha bude patřit babičce a ponese název Děkuji Ti, babičko...

Romana je milovnicí svíček, slunce, čokolády a latté, života, krásy a lidí. Věří v lásku, dobro, osud a vesmír. Je to praštěná holka se čtyřma kolečkama navíc, která začala zase psát.

Zanechal drobné chvění v oblasti krajiny břišní. V mém věku! No nic.

Dominika Sládková-Paštéková

Doručené psaní

Dívám se do zrcadla a vidím, že se něco děje. Obličej je prosvícený vnitřním světlem. Tu z očí, tam z lícních kostí, je tam světelná bludička, která se nemůže rozhodnout, co je důležité. Divadelní bodák, který vychází zevnitř. Obočí si žije vlastním životem. Tu se krabatí, tu zvedá a diví se, ale já to pozoruji jenom zvenku. Nevím, jestli mám halucinace nebo jsem chytla nějaký podivný vir či bakterii. Matně se mi zdá, že jsem četla článek v časopise o jevu, kdy se člověk rozkládá na sebe sama a svůj vlastní citový život. Tady jsem já, moje tělo, orgány, smysly a tady je moje srdce a mozek. Jsme dvě krajiny. Sousedící, ale víc federace nebo konfederace. Postupná separace. Spolupracující jenom na povinné bázi.

Včera byl zvláštní den. Několik setkání a několik událostí. Nechala jsem se vtáhnout do věcí, které mě ze začátku nudily, ale nakonec ten den přeci jenom skončil. Zanechal drobné chvění v oblasti krajiny břišní. V mém věku! No nic. Zabarikáduji se, nasadím helmu římského setníka a půjdu do obranné pozice. Byl to den, který předchází katastrofě. Zpátky do láskomorny? Člověk pocítí příznaky a nastavuje mantinely, ale tsunami dorazí. Víím, že dorazí. Dobyvatelé ztracené archy. A byla krásně ztracená. Gotická láska je nerealizovatelná. Dnes hrozí stalking, šikana nebo harašení. Dnes není jednoduché být zamilovaná, být milovaná. Náznaky a nápoředy se musí odhalit dřív, než podniknou cestu do zapomnění nebo výřazení do skupiny queerů a podivínů.

Moře je vzdálené, ale je už ve vzduchu cítit závan slané vody. Přílivová vlna se blíží. Ale co se tedy vlastně stalo? Byl to obyčejný večer, setkání s několika lidmi. Jeden z přítomných se usmál na pozdrav i když jsme se neznali. Kývnul hlavou a pak už se magneticky obracel mým směrem. Něco jako když mám díru v kapse a v duchu si říkám, nesmím do ní šahat, protože se mi roztrhne celá. Dlouho vydržím, netlačím na uvolněné nitky, ale i tak mi to nedá a tu a tam zavadím palcem o díru, která se nenápadně zvětšuje, až je kapsa rozpáraná a já ní prostrčím celou ruku. Pak si překvapeně říkám, ale jak se to stalo? I teď říkám: Sebeobrana! Hned teď do zákopů! Ale už se vidím, jak se dívám do zrcadla a vidím ten oživlý cvrkot obočí a je mi jasné, že šumění moře se blíží čím dál víc.

„Co vlastně děláš?“

„Jsem pošťák, listonoš.“

„Počkej, máš brašnu, nebo takovou tu tašku na kolečkách?“

„Jo, jo tu i tu.“

„Ve Francii jezdí pošťáci na kolech, to máš taky?“

„Ne, tady u nás chodíme pěšky.“

„A baví tě to?“

„Jo.“

„Jak si k tomu přišel?“

„No, tak obvykle, když jsem byl na pohovoru, řekli mi, že budu mít dovolenou, stravenky a jiné bonusy. A já jsem se zeptal, co dělají s nedoručenými dopisy, a oni mi řekli, že nic, že zůstávají na poště. Tak jsem se zeptal, jestli bych je nemohl mít, oni se divili, ale já jsem myslel na to, že zemědělci třeba dostávají deputát a mohou si vzít třeba brambory, no a co takový pošťák, proč by si nemohl vzít nedoručená psaní, která už nikdo nechce, protože už třeba není. Podívovali se, ale nevyloučili to. Tak jsem za půl roku získal šest nedoručených dopisů, které na poště ležely desítky let.“

„Co v nich bylo?“

„Pět bylo nezajímavých, ale jeden je naprosto úžasný!“

„O čem je?“

„No počkej, já jsem pošťák a musím dodržovat listovní tajemství.“

„Ty mi to tedy vážně neřekneš?“

„Ne.“

Jeho ústa se uzavřela a ve mně se rozehrál ten schizoidní děj, kdy hlava říkala: Neusmívej se! A ústa se usmívala, obličej sám od sebe zpozorněl a cítil se neodolatelný. Mozek byl sarkastický a všem kolem oznamoval, že už zase budeme trapní.

„Ani když tě moc poprosím, mi to neřekneš?“

„Budu o tom přemýšlet.“

Zdá se mi, nebo v tom byl náznak pokračování?

„Večeře?“

„Proč ne? Ale buď připravená na argentinský steak. Přes den ti zavolám.“

„Z pochůzky?“

„Ano, někde mezi Pampeliškovou a Pomněnkovou ulicí.“

Jsem ztracená, opět padám dolů do láskomorny. To nebude nějaké nepatrné tsunami, to bude vlna století. Tak tohle se včera stalo. Chvillemi průhledně jednoduché, prvoplánové. Jenom ta zmínka o argentinském steaku mě mátlá. Dotkla se místa, které je v jiném mém paralelním světě. Argentina.

Steak, mírně propečený, pivo Quilmes a na závěr Dulce de leche. Argentinské vzpomínky se dostavily. Až později večer jsem si uvědomila, že všechno šlo hladce. Nedostatek napětí. Je v tom nedostatek napětí, žádná gotika, žhavá současnost téměř žhavá, nebo ne? Steak i pivo mě chvílemi odváděly do deset let vzdálené minulosti. Buenos Aires a Misiones. Město Eldorado a vodopády Iguazú.

„Proč si vybral argentinskou restauraci?“

„Vadí?“

„Ne, nevádí, jenom mě to zajímá.“

„Něco to pro tebe znamená?“

„No popravdě ano.“

Zdalo se mi to, nebo spokojeně přikyvuje? Pohled, neočekávaně soustředěně střízlivý. A opět závan něčeho, ale moře to není. Začínám mít dojem, že tento večer má jiné zadání.

„Se jmény je to zajímavé, některá se v rodinách opakují už dlouho, jako Karel Josef, Marie, nemyslíš?“ Mluví jen tak, aby řeč nestála? „Moje babička se jmenovala Eleonora.“

„Počkej, to vážně? Protože moje taky, mámina máma.“

„No a děda byl Mojmír.“

„To není možné.“ Začíná to být fakt divné, protože můj děda, muž máminy mámy byl opravdu Mojmír. Co to zkouší?

„Tak pokud nejsi můj bratranec, je to neuvěřitelná shoda náhod. Jsme snad rodina?“

„Ne nejsme rodina, jenom jsem to chtěl slyšet od tebe a hned se i přiznávám k malé lži, moje babička s dědou jsou František a Hermína.“

„Tak o co tady jde?“

Zalovil ve své kapse u saka a vytáhl dopis. Poklepal ním po stole.

„Tohle je ten šestý dopis a myslím, že patří tobě.“

„Mně? Je adresovaný mně?“

„Adresovaný je tvůj babičce, ale měla by sis jej přečíst.“

„Jak k tomuto celému došlo?“

„Objevil jsem dopis z dálky, až z Argentiny, byl nedoručený z roku 1998.“

„Jo to by bylo možné, to se v naší rodině dělo hodně věcí a i to, že babička zemřela.“

Zesmutněl, až mi ho bylo líto.

„Snad sis nemyslel, že by babička mohla ještě žít? Už by jí bylo sto deset let.“

„Já vim. No jen jsem to nevěděl tak jistě. Pátral jsem po vás dlouho, až koncem minulého roku jsem tě konečně objevil a povedlo se mi najít kamarádku tvé kamarádky a nachomýtnout se na tom večírku.“

„Ani nevíš, jak mi odlehlo.“ Nebylo to úplně upřímné, protože houževnatost mého srdečního svalu se ukázala jako stále připravená na romantiku. Nemohla jsem v sobě potlačit palčivý pocit zklamání.

„Nechceš si to už přečíst?“

Dopis začínal oslovením: Milá Noro. Bylo to zvláštní číst dopis od někoho, kdo byl v naší rodině vždy označován jako „ten člověk“ nebo „on“.

Milá Noro, byly časy, že jsem si nedovedl představit, že spolu už nikdy nepromluvíme, ale stalo se to. Dnes mi je 90 let a celý život jsem žil s tím, že jsem tebe a naši dceru opustil. Selhal jsem, a to sama víš, že mnohokrát. Nebyl jsem s vámi, ani když se Anna narodila. Ale vždy jsem se o vás dokázal postarat, i když jen na dálku. Pamatuješ si tu horkou srpnovou noc, kdy tě rovnou z tanečního parketu odvezli na porodní sál? Věděl jsem, že je o tebe postaráno, protože jsi tančila s naším přítelem doktorem, který mi hned telefonoval, aby mi sdělil, že je Anička zdravá a krásná. Byl to rok 1937. Nebyl jsem dobrým mužem, ale otcem jsem snad byl, alespoň na tu krátkou dobu, než mne ve třiačtyřicátém povolali do války. Doprovodil jsem Aninku do školy a její malá postavička za školní brankou je tou poslední vzpomínkou, kterou na ni mám. Nikdo si to tenkrát nedovedl představit. Všichni jsme

šli do nejistoty, i když mi armádní společnost vždy vyhovovala, a to jsi ty také tušila, nebo dobře věděla, že můj život byl jinde než v našem krásném bytě v Třeboni. Nebyl jsem schopen sám se sebou zabojovat, moje nomádká povaha mě pronásledovala po zbytek života. Až teď na konci mých dní, kdy mě zdraví nutí žít usedleji, žiju takovým životem, který jsi možná ty ode mne kdysi očekávala. Kvůli pokročilé diabetes jsem na vozíčku a nebýt rodiny mého syna Carlose, už bych asi neexistoval. Nečekám, že mi odpustíš, dlouho jsem o vás měl zprávy od mého bratra Antonína, který se o vás zajímal a staral. Bohužel po jeho smrti o vás už téměř 40 let nic nevím. Sama víš, že jsem nebyl veliký hrdina, co se týče vztahů, místo řešení jsem vždy utíkal. I dopis, který ti píši, jsem odkládal dlouho, ale nakonec jsem nabral odvalu a začal psát. Rád bych ti popsal všechno, ale to by vydalo na celou knihu. Při životě mě často udržela jenom náhoda anebo schopnosti, které jsem ani nedoceňoval. Třeba když jsem dorazil do Argentiny, zachránilo mě, že jsem jezdil na koni. Živil jsem se jako pasák dobytka, jako cowboy, měsíce jenom se stádem. Šéf mi řekl: Nemáš co jíst? Zabij si krávu a sněz ji. Později, když už bylo lépe, jsem pomáhal založit nové město a šéfoval zdejší policii. Velel jsem třem strážníkům. Ty také víš, že jsem vždy miloval zvířata. Postupně jsem tady vlastnil několik psů, koní a chvíli jsem měl i pumu. A teď... Carlosova rodina se čtyřmi dětmi mi nedovoluje mít víc než jednoho psa. Ve tvých očích to možná nic neznamena, byla bys šťastná, kdybych byl dnes soudce na odpočinku, s knihou v ruce bych odpočíval ve svém kolečkovém křesle a neudělal bych větší cestu než do hlavního města. Ano, to všechno mohlo být, ale nebylo. Nebyl jsem toho schopen. Mrzí mě to, nenacházím žádnou omluvu. Jsem tady a teď a píšu ti, že v těch nejtěžších momentech jsem se vždy díval do tvých modrých očí, které připomínaly pomněnky, ne jenom barvou, ale i tím, že jsem na tebe nikdy nezapomněl.

Dočetla jsem dopis a nemohla mluvit, dýchat ani přemýšlet. Byla jsem pod přívalovou vlnou tsunami, která mě smetla se všemi lety, co následovaly, a hloubkou nenávisti, která překrývala hluboký stesk a lásku.

Ani jsem si nevšimla, kdy vstal a stoupl si za mě. Položil mi ruku na rameno a jemně mnou zatřásl.

„Dnes tě tady nechám, ale zítra ti zavolám, z Pomněnkovy ulice.“

Dominika žije ve světě vlastních příběhů od mala. Plynule přešla od čtení ke psaní, takovým nejpresnějším popisem je, že při silném pocitu úzkosti z nedostatku „čtiva“ přišla na myšlenku si ho sama doplnit. Protože sedí na dvou židlích: výtvarno a literárno (zde jenom krůček po krůčku), příběhy staví na obrazech.

*Ty zelené oči plné něhy mu
daly všechny odpovědi, které
potřeboval.*

Annabelle Hana Lee

Podzimní víla

Pomalými kroky přicházel k nádraží, pod jeho nohama šustilo opadané listí. Šel tiše, se sklopenou hlavou a přemýšlel.

„Bude si mě ještě pamatovat?“

Neviděli se skoro dva roky. Odjela za prací a on musel ze stejného důvodu zůstat tady. Jeho první velká láska, na kterou celou tu dobu nezapomněl ani na jedinou minutu. Báł se, že si mezitím našla někoho jiného. Srdce se mu skoro až svíralo úzkostí. Věděl, že má přijet od jejích rodičů, nemohl odolat a chtěl ji znovu vidět. Ale teď, když se blížil k nádražní budově, jeho odhodlání začaly nahlodávat pochybnosti. Pomyslel si, zda by tady měl být, necelé dva roky, to je spousta času, lidé se mění a mohlo se stát cokoliv.

Zastavil se před vchodem a mlčky si prohlížel procházející dav, vlak už přijel. Nervózně nakopl hromádku barevného listí, která ležela vedle chodníku. Když už jsem tady, tak přece odejít nemůžu, řekl si v duchu a dále si prohlížel obličej pro něj anonymních lidí, kteří pospíchali kolem. Lidí ubývalo, ale po jeho lasece nikde ani památka, připadal si ztracený a sám, slunce jako by přestalo tolik hřát a vše překryl stín. Stín, který měl v srdci. Zklamání, to bylo to, co cítil nejvíce, otočil se, že odejde, když najednou zaslechl ten krásný zvonivý smích, který velice dobře znal.

Zavřel oči a na rtech se mu objevil jemný úsměv. To musí být ona, není možné, abych se spletl. Podíval se zpátky ke dveřím a vtom ji uviděl. Měla na sobě svůj oblíbený svetr, žlutý s oranžovými květinami. Zrzavé vlasy jí vlály ve větru, měly barvu podzimu, který tolik milovala. Na chvíli se jejich pohledy střetly, zadíval se do těch zelených očí, kde zcela jasně spatřil tu zářivou jiskřičku, která jí jen přidávala na přitažlivosti. V duchu si vybavil, co říkávala jeho máma už od malička, když si spolu ještě hrávali na hřišti: „Pozor na ni, je to liška podšitá, vidíš ty vlasy a oči? Určitě má něco za lubem.“ Ta vzpomínka ho rozesmála.

Konečně se vydala jeho směrem, z toho, jak se na něj dívala, se mu téměř podlamovala kolena. Veškerá nervozita byla ta tam. Ty zelené oči plné něhy mu daly všechny odpovědi, které potřeboval. Jakmile přišla na dosah, okamžitě mu vběhla do náruče. „Tolik jsi mi chyběl. Chyběla jsem ti také?“ Bezhlavně přikývl, neměl sílu, aby něco řekl, pomaloučku se mu draly slzy štěstím do očí, a on se bál, že by si z něj dělala legraci. Vzal ji něžně za ruku a vydali se směrem do nádherného podzimního dne.

„Dědečku? A opravdu se to takhle stalo? Byla babička vždycky takhle krásná? A budu jednou jako ona?“ štěbetala malá zelenooká holčička z postýlky.

„Neboj se, už teď jsi stejně krásná, a teď spinkat, maminka s tatínkem by se zlobili, že tě držím tak dlouho vzhůru,“ pohladil ji po zrzavých vláscích a natahoval se po vypínači, aby zhasl světlo.

„A dědečku, budeš mi zase někdy vyprávět o tobě a babičce?“ ptala se dál holčička.

„To víš, že budu. A teď už zavři očička, dobrou noc.“

Usmála se na něj a unaveně odpověděla: „Dobrou noc, dědečku.“

Políbil ji na čelíčko, upravil jí peřinu, zhasl a s tichým zaklapnutím dveří odešel.

Když přicházel do obývacího pokoje, byl stále ještě zasněný nad vzpomínkami dob dávno minulých, inu, stáří je tady, ale že jsme si toho užili.

Na pohovce seděla starší žena a sledovala televizi. Když za sebou uslyšela šramot, otočila se a zadívala se na svého muže pohledem plným něhy a lásky. Usmál se na ni a posadil se vedle ní.

„Už spí?“ zeptala se.

„Ano, už usnula,“ odvětil.

Podívala se na něj: „Co ten nostalgický pohled?“

„Chtěla vyprávět o nás dvou, jen jsem si říkal, jaké mám štěstí, že sis mě tehdy vybrala.“

Otočila se s potutelným úsměvem, vzala dvě skleničky s vínem ze stolu a jednu mu podala.

„Na lásku a porozumění,“ řekla něžně a on v těch krásných zelených očích spatřil znovu onu jasnou jiskřičku, kterou na ní tolik zbožňoval. I když v jejích rezavých vlasech prosvítalo trochu stříbra, pořád to byla ta žena, kterou celý svůj život tolik miloval.

Usmál se přes svou skleničku a jemně cinkl o tu její.

Poté tiše zašeptal do noci: „Miluji tě, má podzimní vílo.“

Věčně rozpolcená mezi mnoha krásami, které život nabízí, se snaží o každou možnost dělat cokoli uměleckého a kreativního. Díky povzbudivým konverzacím ve Spisovatelském cappuccinu i jinde znovuobjevila po skoro deseti letech svoji lásku ke psaní a rozhodla se konečně něco napsat i jinak než do šuplíku. Těší se na další tance a konverzace s múzou, aby dala formu roztodivným myšlenkám a nápadům.

*Brrr. Nálepky, pořád samé nálepky.
A soucitně zvědavé pohledy. Kdy už to
ty lidi přestane bavit?*

Anežka Náhlíková

V nevlastní šťávě

Kluk v tmavě zeleném svetru.

Petr.

Každý, kdo ho poprvé potká, si o něm okamžitě dokáže udělat obrázek. Podobné hejsky přece všichni dobře známe.

Roztrhané džíny, zablácené tenisky, strniště a zcuchané nemyté vlasy. Prodřený batoh halabala přehozený přes jedno rameno s kapsami sepnutými zavíracími špendlíky. A ten svetr z roku raz dva, „toho bych se teda ani botou nedotkla“.

Když k tomu připočítáme vzpurný výraz a evidentní neúctu k autoritám, není pochyb o tom, že Petr musí být zhýralec se sklonem k deviantnímu chování.

„Na takový si, milá pani, musíme dát pozor. Já například si v jeho přítomnosti vždycky radši chytnu kabelku a dávám bacha, abych se mu nekoukla do očí. To prej takový typy vždycky šíleně rozběsní.“

„Takový typy...“ Petr si nikdy nepředstavoval, že jednou bude přesně „takovým typem“.

...

„Kdo tě praštil, Martine? Zase on? Jsi zlý kluk, Petře, opravdu nevím, co z tebe vyroste.“

Zlý kluk, zlý kluk, ZLÝ KLUK, znělo Petříkovi v hlavě. Nemělo cenu ředitelce vysvětlovat, že mu ruka k Martinovu obličejí vyletěla sama, aniž by jí k tomu dal souhlas.

Tenhle Martin mu totiž nadával při každé vhodné příležitosti do počůránků. Čím víc lidí poslouchalo, tím jeho posměšky nabíraly na intenzitě.

Jasně, Péťovi se občas nějaká ta nehoda v noci stane, jenže co má dělat. Chodba z klukovské ložnice k umývárně je tak dlouhá a tmavá. A Péťa nesnáší tmu. Bojí se jí a v ní. Za nic na světě by to však nikomu nepřiznal. Ani to o strachu ze tmy, ani to o mokřém prostěradle.

„Péť z děcáku pochcal se do spacáku!“

...

„Děti, a teď přehneme papír na půl, rohem na protilehlý roh.“

Drobného hošíka s hnědými kudrnami a šibalským kukučem skládání lodičky úplně pohltilo. Nevnímal šum ve třídě, plně se soustředil na svůj pomačkaný papír a pokyny učitelky.

Tuhle učitelku měl Petr moc rád. Laskavé oči, hlas, i její vůně se mu zdála laskavá. Stejně jako maminka z jeho snů.

„Skvěle, Péťo, teď ještě vztyčit komíny, ták, a máš hotovo. Jsi šikula. Vezmi si pastelky a vybarvi ji, nebo na ni můžeš něco napsat.“

Petříkovi se rozzářily jeho oříškové oči náhlým nápadem:

„Mohl bych do ní schovat vzkaz a poslat ji po řece. Třeba dopluje až do Ameriky. Nebo aspoň do Prahy. Klidně bych vyrazil s ní...“

Hned se pustil do práce. Stálo ho to značné úsilí, ale nakonec v dopise psaném kostřbatým písmem prvňáčka stálo:

„Maminko, prosím, přijed' si pro mě. Slibuju, že nebudu zlobit. Umím skládat přima lodky, i brambory oškrábu, když bude potřeba. Čekám na tebe. Petr.“

Od toho dne složil Péťa desítky lodiček a napsal stejné množství dopisů. Každé odpoledne se tajně vykradl k řece a vyslal svou důvěřivou naději po proudu do světa.

Dělal to tak do chvíle, než ho vychovatelka nachytala, jak si ze skříňky s výtvarnými potřebami tajně odnáší štůsek barevných papírů.

„Petr je zloděj, dávejte si na něj pozor, děti!“

„Péťr, svéťr, ukrad méťr!“

...

„Papírový lodky, taková blbost, co jsem si jako myslel?“ řekl si vysoký mladík a odhrnul si hnědou vlnu ze zpceného čela. Dnešní šichta mu vůbec neutíkala. U pásu, na kterém se před jeho očima míhaly pestrobarevné konzervy sardinek, měl moře času přemýšlet. Moře času na moře myšlenek.

„K těm sardinkám je to stylový,“ Petrovi se samovolně zdvihl jeden koutek úst. Víc se usmát neuměl.

Rodiče už přestal postrádat. vzdal hledání, vzdal svůj život, plácal se jako ryba bez vody. Jako jedna z těch miliónů sardinek, na které dennodenně zírál. Mezi lidmi, přesto sám, uvězněn ve svém osudu jako v konzervě, bez možnosti se volně nadechnout. Dostat se z ní ven, to se mu zdálo nemožné.

...

„Ten týpek od pásu prej dostal vyhazov. To se dalo čekat, já hned viděla, že je divnej.“

Vyhazov.

Jednoduše se neudržel a řekl řediteli, co si o tom hloupém nápadu myslí. Není přece cvičená opička, která se bude křečovitě usmívat v reklamě na sardinky. A ty slogany, Petrovi se zježily vlasy, kdykoli si na ně vzpomněl.

„Dítě z dětského domova dobývá svět!“

„Naše firma je pro něj jako nehasnoucí světélko ve tmě!“

A pak ještě něco o pomocné ruce a slzách vděčnosti.

Brrr. Nálepky, pořád samé nálepky. A soucitně zvědavé pohledy. Kdy už to ty lidi přestane bavit?

Necítil žádný smutek, když naposledy vycházel branou z fabriky. Jen v té konzervě mu bylo o něco těsněji než dřív.

...

Posadil se na lavičku v parku. S lahváčem v ruce a prázdnem v hlavě. Nemohl se donutit přemýšlet.

„Jé, promiň, nejsi ty náhodou Petr?“

Zvedl hlavu, aby si mohl příchozí pořádně prohlédnout. Hlas se mu zdál povědomý. A ty oči. Oči maminky z jeho snů. Není to...

„Paní učitelko, jste to vy?“

„Umíš ještě skládat lodky?“ mrkla na něj. „A v Americe, v té už jsi byl?“

...

„Css, děti žádný nemá, ale proč se musela ujmout zrovna jeho? Na to já bych teda fakt neměla. Tý starý úče muselo hrábnout.“

Ne, tahle postarší dáma nepostrádala bystrý úsudek a ani nebyla přehnaně důvěřivá. Pořád v Petrovi viděla toho hošíčka, který se s urputnou soustředěností sklání nad svou šišatou papírovou flotilou. Vždycky věděla, že má obrovský potenciál, a teď nastal čas, kdy mu ho mohla pomoci rozvinout.

Pracovala rychle. Kromě příležitostné brigády v technických službách ho doporučila na místo školníka ve škole, kde celý život učila. Nejdůležitější ale bylo, že mu svým přímým a laskavým jednáním dodala nový impuls do života.

Ten impuls byl tak silný, že víko konzervy pod jeho nápořem povolovalo a povolovalo, až nakonec úplně upadlo.

A Petr se mohl konečně nadechnout. A vydrápat se ven. Do vlastního života, bez nálepek. Mezi lidmi.

„Milá pani, já vždycky říkala, že v tom klukovi něco je. Na tyhle věci já mám čuch...“

Anežka je knihovnicí a učitelkou češtiny ve škole pro neslyšící, pracuje v Asociaci rodičů a přátel dětí nevidomých a slabozrakých, šije oblečení pod značkou n.Ane a snaží se dokončit doktorské studium, kde se věnuje tomu, jak děti vyprávějí příběhy. Jo a taky hraje na housle v orchestru, ráda vyšívá a píše. Loni jí vyšla knížka [Můžu se vás dotknout přes plot?](#)

Jak málo stačí k tomu, aby člověk ztratil sám sebe...

Míša Kotlanová

Návrat k životu

Výhled, který se jí naskytl vždycky, když se rozhodla podívat skrze francouzské okno nebo když jí vyšla z domu na terasu a pak na zahradu, jí vždycky na chvíli sebral dech. Od dětství snila o domu a zahradě, ale že bude k obojímu mít takový bonus, to opravdu netušila. Na horizontu se vlnily kopce, které nejenže uměly předpovědět déšť, nebo naopak slunečné počasí, ale dokreslovaly ten nádherný obraz, který namalovala příroda sama. A navíc co čtvrtletí, to jiné barvy. Byla na sebe pyšná, že dokázala takový pozemek najít, ale její vděk byl větší. Každý den poděkovala za to, že žije a ještě na tak krásném místě.

Seděla na schodu terasy zabalená do tlustého kabátu, pod zadkem velký polštář, s hrnečkem kávy v rukou a dívala se na tu krásu. Ale myšlenky už tak pěkné nebyly. Nějaký čas se jí vracely vzpomínky, které natolik ovlivnily její život, že se dostala na hranu života a smrti. Možná je to trochu přehnané, ale tehdy to tak cítila. Na co sáhla, to se jí pod rukama rozsypalo, nic se nedařilo, dostala výpověď v práci, přátelé najednou nebyli a ona slýchala jenom jednu větu: „Já jsem ti to říkala!“ Ta jí v hlavě rezonovala pokaždé, když se setkala s nezdarem hlasem její matky. Ale emoce jsou dnes jiné. Usmála se. Jak málo stačí k tomu, aby člověk ztratil sám sebe. Během několika vteřin udělala bilanci svého života. Nebylo to poprvé a znovu si vzpomněla na své zkrachované vztahy, neustálé dokazování toho, co umí a zvládne. Nejen v práci. Až... prostě se pomyslné ucho džbánů utrhlo. Záviděla holkám, že se vodí s kluky za ruku, vozí kočárky a smějí se. Záviděla kolegům jejich postup v kariéře, zvyšování platu. Na ni nějak nikdy nezbylo. Ale ta závist nebyla ve zlém. Přála to těm všem lidem, protože věděla, jaké je žít opak. Ale smutek se najednou stal stálou součástí jejich dnů a přišla chvíle, kdy už to pro ni nebylo dno, ale hranice mezi životem a smrtí. Vnímala, že za podmínek, které jí život nabízí, už to není život. Tak proč by tu měla být? Ať dělá co dělá, vše je špatně a nikam to nevede. Žádné světlo na konci tunelu, žádná naděje. Depka? To asi ne, spíš prostě „konec“. Zamyslela se... opravdu to chtěla udělat?

Zazvonil telefon. „Ahoj, prosím tě, jak jsi na tom v pátek kolem deváté? Přijď do kanclu, dostaly jsme zajímavou zakázku. Podklady máš v mejlu a schůzka by měla proběhnout právě v pátek. Mrkni na to a dej mi vědět, jo?“ To byl, panečku, slovní kulomet! „Ahoj, jo, jasně, podívám a dám...“ smála se na celé kolo. Telefon byl hluchý. Sylva je její kolegyně a zároveň kamarádka, se kterou si před časem otevřely kancelář. Spojovala je láska k architektuře, designu, kráse a kvalitě. Ale také k cestování, filmům, poslouchaly stejnou muziku a rády chodily na procházky. I když z valné části obě pracovaly spíše doma, věděly, že jejich společná kancelář jim dává vědomí určitého profesního zázemí a prostoru ke schůzkám a obchodům. Naštěstí dům patřil přátelům a částka za poplatky byla více než příznivá a také občas

vypomohly bezplatnými radami. Byla to krásná práce i spolupráce. Naplnila její život radostí, tvořivostí, přátelstvím a také jí nechávala velmi dobře vydělat. Navíc se už se Sylvou blýskly i v zahraničí, odkud se jim začalo dostávat zpětné vazby v podobě několika menších zakázek.

Vrátila se ke kávě na terase a také k myšlenkám, které opustila díky telefonu. Tehdy jednala pocitově, impulzivně a později pochopila všechny ty, kteří odešli z tohoto světa dobrovolně. Ale její úkol to evidentně nebyl. Vůbec netuší, co se tehdy stalo, ale stalo se to. A je za to hodně vděčná. Prostě najednou blesk z čistého nebe a ona věděla, že to není ta cesta, kterou se má vydat. Do tmy, která ji obklopovala, se vedral jeden jediný sluneční paprsek a bylo rozhodnuto. Tma se začala rozplývat a ona věděla, že je něco jinak. Její smutky, lítosti a sebelítosti se proměnily ve vztek, který ji vyburcoval k návratu do života. Našla si malý, ale velmi pěkný byt, práci v soukromé firmě ve svém oboru a začala pracovat i na sobě. Pomohlo jí cvičení jógy a lektorka, které jej vedla, jí velmi pomohla nejen v rámci cvičení, ale také na cestě k sobě samé. Už si nedovedla představit den bez malé meditace, pozdravu slunci či měsíci. Udělala si takový svůj denní rituál. Na tuhle dobu moc ráda vzpomínala. Vždy měla krásné vnitřní pocity, které jí vyrobily úsměv na tváři. Během roku zjistila, že je schopná se ve svém oboru prosadit. Začala tvořit, rýsovat, zkoušet nabízet, udělala pár interiérů za nižší cenu a představila je. Matka sice stále bublala, ale pozornosti se jí už jaksi nedostávalo. Slova podpory od ní nikdy neslyšela a přestala je očekávat. Vidina na změnu nebyla reálná. O to víc radosti měla ze setkání se Sylvou. Zjistily, že mají stejné zájmy, a to nejen pracovní, a skvěle se doplňují. Nakonec výsledky jejich spolupráce zaujaly odbornou i laickou veřejnost. Konečně... finanční svoboda pro ni byla naprosto novým fenoménem. Koupila si malé auto a začala jezdit na výlety po okolí. Líbilo se jí poznávat krásná místa, památky, přírodu. Později začala vyjíždět na víkendy a později si občas dopřála i luxus prodlouženého víkendu. Na dovolenou se vypravila až třetí rok samostatné práce. A rovnou to byla velmi exotická destinace.

Domluvily se se Sylvou, že si takovou dovolenou zaslouží obě a že pojedou spolu. Vyrazily na tři týdny do Karibiku. Musela si přiznat, že to bylo něco, co potřebovala. Se Sylvou si rozuměly a podle toho také dovolená vypadala. Užily si jí obě. Po návratu se zase pustily do práce s novou vervou. Přibývaly i zahraniční objednávky, zúčastnily se několika soutěží a uspěly. Prostě se jim dařilo. Měla být nač pyšná. Sice se objevily i nějaké klepy, ale ty už jí nechávaly klidnou. Když byla na dně, nikdo si jí ani nevšiml, když se z ní stala úspěšná mladá podnikatelka, najednou byli všichni přátelé a chtěli od ní rady a pomoc. Pochopitelně zdarma, protože „se přece znali už tak dlouho“. I tyhle vzpomínky jí dnes vyvolávaly na rtech úsměv, ale už ne tak široký a veselý. Podívala se do dálí a myslela na nový projekt. O čem asi bude? Co ji čeká? Bude to spíše rutina, nebo nová výzva? Sylva mluvila o zajímavosti. Počítač je zapnutý, podklady už určitě přišly... Ale seděla dál a užívala si klidu, výhledu a a věnovala se vzpomínkám, které už jí nebolely. Pracovní čas začíná až zítra v devět hodin.

Hrnek už byl jakou dobu prázdný, ale ona stále seděla a kochala se vším, co kolem sebe viděla. Kdopak asi bydlí v tom malém bytě? Jestlipak se o něj tak pěkně starají jako ona? Nechali si tam těch pár kousků, které si tam nastěhovala, nebo je vyhodili? Vzpomínala na chvíle, kdy se začala rozhlížet po pozemku, na kterém by měl stát její dům. Viděla ho ve svých představách a za měsíc už byl nakreslený do všech detailů. Věnovala mu každou volnou chvíli a těšila se, až se budou dělat vnitřky.

Vymýšlely se Sylvou interiérové krásy a praktické vychytávky. Byla to radostná práce, která je bavila a hodně se při ní nasmály. Sylva byla velkým přínosem, protože viděla některé detaily z jiného úhlu pohledu. Vivat, Sylva!

„Jsem doma!“ uslyšela mužský hlas z nitra domu. Usmála se. Je doma a přesně věděl, kde ji v tuhle dobu najde. Po několika vztazích, které velmi záhy zkrachovaly, si myslela, že ona není vyvolenou. Že se pro ni prostě žádný chlap nenarodil. A teď slyší hlas muže, který jí vstoupil do života a už se z něj nenechal vyhodit. Muže, kterého milovala. Vzpomínky ji opět objaly. „Tak a jde se slavit,“ prohlásila Sylva. Právě odevzdaly s úspěchem první velkou zakázku, která jim udělala jméno a přinesla první velký balík. Oslava byla na místě. Daly si dobré jídlo, šampus a radovaly se. Měly kolem sebe pár bližších lidí, kteří jim úspěch přáli, podporovali je a rádi s nimi sdíleli radost. Byl to nádherný pocit. „Hele, ten hezoun od protějšího stolu po tobě pořád kouká,“ zašeptala jí Sylva do ucha. „Prosím tě, máš vlčí mlhu,“ smála se jí. Ale ono to tak bylo. Když „hezounek“ odcházel, bylo v jeho mobilu uloženo její telefonní číslo. Tři dny se nic nedělo. A protože nebyla zvyklá na zájem ze strany mužů, řekla si, že o nic nešlo a soustředila se na svou práci. Ale čtvrtý den se na displeji ukázalo neznámé číslo a ona dostala pozvání na rande. Chvíli to trvalo, než zjistila, že to s ní myslí vážně a ona se vedle něho začala cítit... svobodná, rovnocenná, zbožňovaná a milovaná. Vlastně takhle své pocity dokáže popsat až dnes. Tehdy vůbec nevěděla, co se děje, nic takového neznala. Podívala se na svůj levý prsteníček, na kterém se leskly dva krásné jemné prsteny. Jeden zasnubní, který dostala před dvěma lety, a druhý, který zpečetil jejich vztah o svatebním dnu v loňském roce. Mezitím dozařídila dům a začali spolu žít, pracovali, radovali se, trávili společně volný čas, ale stejně tak měl každý čas sám pro sebe. Klapalo to skvěle! „Ahoj, sníš?“ zeptal se s úsměvem na tváři. „Tak trochu, ale víc se kochám tím, co vidím, jak se mám a co mám.“ Den se krátil, sluníčko se sklánělo k obzoru a ochladilo se. Byl čas jít do domu. Její manžel ji objal, políbil a chvíli ji houpal ve své náruči. „Těšil jsem se na tebe.“ Podívala se vzhůru a řekla: „Já na tebe také.“ Společně vstoupili do obývacího pokoje. V ten moment si všimla, že na stole stojí váza a v ní nádherná kytice a vedle vázy balíček. Podívala se na manžela: „Krásného Valentýna, miláčku.“ A znovu ji políbil. Ona sáhla do kapsy svého tlustého kabátu, vytáhla z ní obálku a podala mu ji. „Také ti přeju krásného Valentýna, lásko.“ Otazníky v jeho očích byly tak obrovské, že se začala smát. A hodně nahlas. Z obálky na něho vykoul křídový papír, který byl z jedné strany prázdný a na druhé bylo datum a nějaké divné světlejší a tmavší fleky. Najednou mu to došlo. Na jeho tváři během chvíle vyměnilo spektrum emocí a s výsknutím si poskočil. Objal svou krásnou ženu, po tváři se mu skoulela slza a do ucha jí pošeptal: „Děkuju.“

Míša je máma dvou dospělých dětí, a ač není spisovatelka, psaní ji živí už téměř sedm let. Zajímají ji věci „mezi nebem a zemí“, montuje se do řemesla lékařům a vykládá karty. Miluje zahradu, svou práci, slunce, moře nebo třeba i obyčejný rybník. Taky dobré víno, dobrou společnost a filozofické řeči (-D).

„Je čas na změnu. Připrav se.“

Mirka Borovičková

Je na cestě k tobě!

„Nemám čas. Nemám čas na nic. A už vůbec ne na vaše služby. Nezlobte se,“ řekla omluvně cizímu hlasu a položila mobil na stůl.

Anička Lišková se zahlédla v odrazu skla ve dveřích. Do studených dlaní opatrně vzala šálek horké kávy, co zamíchala teprve dvacetiměsíční dcerka. Děvčátko zkušeně vylezlo až na pult kuchyňské linky a starostlivě míchalo nápoj v naději, že udělá své mamince radost. Myslí to s ní dobře. Nerozumí, proč se tak chová.

Žena se vrátila pohledem k dítěti. Dívala se na zrzavé kudrlinky. Jednu si vzala mezi prsty.

„Zvláštní. Ta zrzavá ti už z vlasů mizí, díkybohu,“ řekla spíše podvědomě.

„Mámo, mámo...“ osmělila se promluvit holčička.

„Co se děje, beruško?“

„Mámo, pi! Mámo, pi!“ nabídla šálek až k ústům.

Anička se polekala, že by byl šálek příliš horký pro dceřiny prstíky, a tak ho ihned brala z droboučkových dlaní. Mírně se pousmála. Po dlouhé době od srdce. Dnes už to konečně dokázala. Tak zdánlivě banální věc. Uvědomila si při pohledu na kalendář to smutné výročí. Den úmrtí jejího prvního dítěte. Tehdy řekli, že ho může uživit jako svobodná matka, že existují i další možnosti. Ne. Zoufalá nechtěla nic slyšet. Rozhodla se. A teď za to nese následky do konce života. Výčitky svědomí ji aktivně užíraly pět let. Celkové emoční bezčasé peklo by však nikomu nepřála.

Jedné noci se Aniče ve snu zjevila nemocniční čekárna. Seděla na židli a rozhlížela se nervózně kolem sebe. Hleděla na maličká lůžka skrze skleněnou zeď. Cítila kolem sebe velmi intenzivní energii novorozeneckého oddělení nemocnice. S napětím čekala, co se stane. Dveře otevřela žena, nemocniční sestřička. V náručí přinášela spící miminko.

„Někdo by vám chtěl něco říct,“ prozradila sestřička velmi stroze bez pozdravu.

Okamžitě se otevřela nebesky modrá očka novorozence.

„Mm, mm,“ droboučké stvoření promluvílo směrem k ní zcela bez zaváhání.

„Smím?“ pozvedla oči Anička k sestřičce.

Natáhla ruce k miminku. Patřičně ho uvítala.

„Konečně tě poznávám, Samueli. Jsem tvoje máma,“ ženě bleskově vytryskly do očí slzy jako hrachy.

Neutřela ani jedinou z nich. Těžce polkla náhle nahromaděné emoce. Drží poprvé, a zároveň naposled v tomto životě svého prvorozeného syna. Nemůže tomu uvěřit. Bůh se nad ní slitoval! Byla šťastná. V jakési jiné dimenzi nekonečného vesmíru se stal zázrak. Plakala. Slzy stékaly do bílé peřinky jako neocenitelné

dědictví. Duše Aničky se okamžitě promývala a uzdravovala mateřskou bezpodmínečnou láskou.

„Maminko, chtěl jsem ti říct, že ti odpouštím. Víím, že kdyby to tehdy šlo zařídít jinak, určitě by sis mne nechala a já bych zůstal u tebe. Víím to. Někde hluboko v tobě sídlí dobré srdce. Už neplač. Odpouštím ti,“ promluvílo telepaticky drobounké stvoření.

Hledělo na mámu tak laskavě, jako by k ní promluvil samotný Bůh.

Žena se rozbrečela ještě více. Potoky slz se zdánlivě nedaly zastavit. Přitiskla dítě k sobě a objala ho kolébající celým tělem tak náruživě, až pocítila břišní svaly:

„Mrzí mě to! Opravdu mě to hodně mrzí. Přejí si, abys věděl právě toto: nechtěla jsem, aby se to stalo. Nechtěla! Neměla jsem jinou možnost, než si tě nechat vzít ještě z břicha...“

Spustila další pláč. Celé nitro křičelo bolestí a touhou po odpuštění. Fascinovalo ji, jak moudrá duše je ukryta za tvářičkou andílka s blondatými vlásky. Pohled dětských oček ji nesoudil. Naopak. Kdyby mohl, natáhl by své drobounké ručky a objal by mámu.

Až teď, po víc než pěti letech, si vzpomněla na otce svého syna. Byl by celý po něm, kdyby... Vzhledově velmi pohledný blondýn s modrýma očima. Určitě by z něho děvčata šilela a on by jim lámal srdce na počkání. A ten prašivý zbabělec se ho vzdal jen tak. Jako by to bylo nechtěné štěně pod vánočním stromečkem.

Sestřička nechala ženu už jen na malou chvíli s dítětem. Velmi dobře chápala, čeho je svědkem. Ostatně tady, v té prapodivné jiné dimenzi, na oddělení s novorozenci, se to děje často. Sem se dočasně „narodí“ odmítaná miminka, než jim vybere Bůh nové místo působnosti. Tady jsou na takové situace zvyklí. Dochází tu k odpuštění.

Anička políbila svého synka na tvářičky tak automaticky, bez přemýšlení. Jako by mu chtěla dát dárek na rozloučenou. Něco jedinečného, co může jenom máma. Otisk svých rtů, jakousi specifickou pečeť, do které ukryla veškerou svou mateřskou lásku.

„Nikdy na tebe nezapomenu,“ špitala tiše do jeho maličkého ouška.

Sestřička se jemným zakašláním připomněla. Slzami zmáčená matka chtěla dát svému synovi ještě mnohem víc. Ale co? Co dát dítěti, které už nežije?

„Co s ním bude teď?“

Žena v bílém plášti natáhla ruce k miminku a přebrala ho zkušeným chvatem.

„Nebojte se, bude o něho dobře postaráno!“

Anička Lišková se probrala ze vzpomínky na sen starý pět let. Ještě poslední myšlenku věnovala Samuelovi. Intuice jí před několika lety ukázala, že se inkaroval opět na svět. Jako chlapeček. Porodila ho spolužačka Katka, dnes učitelka na základní škole. I ona vybrala chlapečkovi jméno Samuel. Náhoda? Ani náhodou! Aničce okamžitě došlo, že nic není náhoda a že chlapeček musí mít velice důležité životní poslání, když se opět inkaroval na svět jako muž. Ano, sestřička měla pravdu. Bude o něho skvěle postaráno. A jen díky tomu se jí ulevilo i na duši. Teď už to ví! Katce přirozeně neřekla nic. Nechtěla být za blázna. To sladké tajemství si ponechala pro sebe.

Dcerka opatrně míchala horký nápoj. Anička jí věnovala překrásný úsměv. Ona už patřila jinému tatínkovi. Byl zcela jiný než ten z minulosti. On si svou dcerku zamiloval jako lásku na první pohled. Byla celá máma s vlastnostmi svého otce. Krásná a starostlivá. Tak velmi ji těšilo pomáhat mámě s domácími pracemi. Považovala to za svůj projev lásky.

Najednou Anička pocítila změnu energie kolem sebe. Ta zaplavila celou její bytost. Sedla si na židli. Nebránila se ničemu. Ostatně neměla ani štipku síly protestovat. Proud bezpodmínečné mateřské lásky ji i teď přišel povzbudit. Dodat odvahy. Probudit z letargie. Telepaticky vnímala skutečnou rodnou řeč své matky i babičky, polštinu:

„Je čas na změnu. Připrav se.“

Nic víc.

Ta zvláštní zpráva, co neměla žádnou obálku, natož poštovní známky z dalekého zahraničí, ji zarazila. Na co se to má připravit? A co má očekávat?

Kontaktovala kartářku. Žena vysvětlila, že podle tarotových karet přichází nový muž do jejího života. Doslova řekla „dar z nebe za odměnu“. Opisovala ho dlouho a z různých pohledů. Aničce bylo jasné, že všechny indicie směřují k jedinému muži. Sice ho potkala párkrát, přesto bylo hned jasné, o kom je řeč.

„Změní tvůj názor na vztahy, tvé příjmení, tvé trvalé bydliště i smutek na tváři,“ dodala závěrem.

Nechtěla tomu věřit. I když její současný chlap není superman, zvykla si na něho. Má v něm jistotu, jakou nenašla u nikoho jiného.

„Proč by vesmír poslal toho Ignoranta právě za mnou? Už nestojím o další trápení,“ zamyslela se, „ne, tomu nevěřím...“

Kartářka navrhla udělat očištný rituál na společné energie za použití hořící čajové svíčky a obyčejné kuchyňské soli. Rituál provedly společně dle pokynů, když večer nastal naprostý klid. Muži „za odměnu seslanému z nebe“ očistili cestu k Aniččině srdci alespoň energeticky. Další krok je už na nich, budou-li chtít.

V noci se jí zdálo... o něm, o Ignorantovi. Přistoupil k ní hezky upravený s pracovní pánskou hnědou aktovkou. Kolem sebe zahlédla Vltavu a zdivo Karlova mostu. Zprvu dlouho mluvili u kelímku horké čokolády, co svírala křečovitě v dlaních. Pak se odhodlal. Četl ji ze své oblíbené knihy krátký úryvek. Pozval ji na večeři do hotelové restaurace.

Probudila se celá rozpačitá druhý den ráno.

„Že by rituál od kartářky přece jen pročistil cestu mezi námi?“ divila se.

Pan Ignorant, jak mu říkala pro sebe, nosíval tmavě hnědou pánskou aktovku. Sotva by si na ni mohl najít chvíličku. Uvažovala sama pro sebe, aniž by vnímala, jak si s myšlenkou nového vztahu pozvolna hraje. A kde by se asi tak potkali? Do Prahy už nejezdí. Vlastně od porodu dcerky nejezdí vůbec nikam.

„To je šílený!“ vykřikla do prázdného prostoru Anička.

Pan Ignorant na svém profilu sociální sítě zničehožnic napsal:

„Jestli to chceš, řekni si o to!“

A později doplnil i fotku, kde leží na posteli ve značkovém spodním prádle.

Aničce se rozbušilo srdce.

Byla to její nová zkouška ohněm? A co když neuspěje? Dostala strach. Pochybnosti. Co když se plete a tím mužem z nebe je někdo jiný? Musí věc důkladně prozkoumat. Na profil napsala provokativně:

„Porno fotky rozdává každý. Dej ženě, co od tebe žádná jiná nemá.“

Po několika dnech na síti zveřejnil novou reakci:

„Čeho se doopravdy bojíš, ženo?“

Rozepsal krátkou úvahu o intimitě mezi mužem a ženou, jak to vnímá ve svém nitru on sám... Mezi řádky četla pozvání do jeho nejhlubšího nitra, které nikomu neukazuje. Pocítí-li Anička na hlubší úrovni, co napsal, bude to znamením i pro něho...

Začtetla se. Vnímala nečekané vzájemné hluboké duchovní propojení. Žasla s otevřenými ústy. Nikdy předtím o něm takto do hloubky nepřemýšlela. Přestala pochybovat. Uvolnila vnitřní napětí v sobě. Dovolila si myšlenku, že by si ráda jeho názor vyslechla i při osobním setkání. Anička se rozzářila při čtení poslední věty jeho úvahy.

„Konečně pan Ignorant dozrál v pořádného chlapa!“ zasmála se od srdce.

Náhle cítila, jak někdo neviditelný přijímal její dlaň do své. Ano, on. Pan Ignorant. Vnímala jeho duchovní energetickou přítomnost stejně, jako kdyby vedle ní stál živý. Proplétal prsty s jejími a pevně sevřel. Bylo to tak reálné, jako by to udělal jakýkoliv jiný živý člověk, který stojí hned vedle ní. Ne, nikdo živý kromě ní a její dcerky v místnosti nebyl. Okamžitě její fyzické tělo zalilo nepopsatelné horko na důkaz energetické přítomnosti duše označované ezoteriky jako dvojplamen. A ta vášeň, s jakou se jí pokoušel dobývat! Anička zaklonila hlavu mírně dozadu a vychutnávala si ho. Nebránila se ničemu. Naopak. Nechala vše volně proběhnout. V podstatě vnímala specifické jemné doteky, které pan Ignorant záměrně popisoval ve svém článku. Jako neviditelné pouto, duhový most, po kterém k ní přichází... Doufal, že doteky pocítí i Anička na znamení duchovního setkání. Takové neobvyklé pozvání na první rande rozhodně nečekala. O to víc se těšila na setkání tváří v tvář.

Uvědomila si, co řekla kartářka:

„On je tvým dvojplamenem. Zbytečně se tomu bráníš. Je ti to dáno osudem. Je tvou odměnou seslanou z nebe. Je na cestě k tobě.“

Zrozena ve znamení Střelce s pravomocí inspirovat lidi kolem sebe a vidět v nich nejprve to dobré. Bdělá ve znameních své doby, často prostořeká. Jasnovidně, intuitivně nebo podvědomě cestuje světem fantazie. Debutuje knihou [Přepiš bolest na lásku](#). Její přirozenou volbou je naslouchat lidem, pomáhat úsměvem a dělat svět hezčím. Vytvářet a psát příběhy. Učit nejen sebe, že je možné stoupat ke hvězdám...

*„Nebyl to můj sice můj záměr, ale
myslím, že byste se k sobě hodili.“*

Eva Pátková

O dvou Blížencích, tanci a jasmínovém čaji

Stojím u otevřeného okna s výhledem do zahrady, v rukou držím svůj oblíbený hrnek s horkou kávou, tiše si pobrukuju a kývu do rytmu.

Tu melodii prostě nemůžu dostat z hlavy.

Když jsem včera hledala inspiraci, vplula jsem do neprobádaných vod české dívčí skupiny Vesna, pojmenované podle slovanské bohyně jara... A objevila píseň Na dračích perutích. Zalíbila se mi hned na první poslech. Krásná hudba a text, ze kterého příjemně mrazí.

„...Kdyby si věřil na zázraky, klidně bys mohl letět taky. Osedlat vítr, zahnat mraky, díky své touze zkrotit draky...“ slyším ve své hlavě nepřetržitě.

Bytem se line příjemná vůně čokoládových muffinů a já se už tetelím blahem, až ochutnám první z nich. Kdo ví, jestli je nakonec nespořádám všechny, rozhodně bych toho byla schopná. Ale musím něco nechat pro návštěvu a taky si hlídat linii. I když... pro jednu se svět nezboří.

Usrknu si z hrnku a pozoruju, jak se přes zahradu prohání dvě veverky, které se sem zatoulaly z nedalekého lesa. Z nějakého důvodu se sem pořád vracejí. Možná je to nějaké znamení?

Tu myšlenku hned zavrhnu. Jaképak znamení! Nakonec se nemám tak špatně jako single holka. To jen Ole připadají tři roky jako celá věčnost.

Nejspíš mi zase bude chtít někoho dohodit, pomyslím si a pousměju se nad jejími neúspěšnými pokusy v roli dohazovačky.

Nejdřív to byl její kolega, záchranář Roman, pak vzdálený bratránek Patrik, IT technik, a nakonec kamarád Vlastimil, fyzioterapeut. Ani v jednom případě to nezašlo dál než za první rande. Prostě jsme si nesedli a nerozuměli si, nepřeskočila žádná jiskra, nezafungovala chemie. Nemělo to budoucnost...

Mou největší láskou, co nikdy neuvadne, totiž je a navždy zůstane tanec. To ale Olga nedokáže pochopit, a proto mi pořád cpe nějakýho chlapa... Milovala jsem ho od dětství a už tehdy jsem se rozhodla, že se mu budu věnovat i v dospělosti. A je to přesně tak, jak jsem si předsevzala. Vystudovala jsem taneční konzervatoř a sama teď tanec vyučuji, hlavně balet a moderní tanec. Nic lepšího mě v životě nemohlo potkat. Pár lidí z mého okolí s tím asi polemizuje, nicméně jen já a pouze já jsem tvůrce svého života... a jsem s tím více než v pohodě.

Odložím téměř dopitý hrnek s dopolední kávou na konferenční stůl a líně se protáhnu, až to ve mně zakřupe. Pak si ale vzpomenu na muffiny a honem je běžím vytáhnout z trouby. Za malý okamžik se ozve zvonek.

To bude Olga, prolítne mi hlavou a jdu jí otevřít.

„Ahoj, Oli.“

„No čau!“ pozdraví mě mezi dveřmi. „To neuhodneš, koho jsem tuhle potkala!“

A už je to tady, pomyslím si pobaveně a zvu ji dál.

Ola nasaje vůni čokoládových muffinů a v tu chvíli málem zapomene, co mi vlastně chtěla říct, ale jen málem. Hned se zorientuje, usedne do svého oblíbeného křesla, kam sedá vždycky, když za mnou přijde a spustí:

„Jsou to dva dny, co jsem potkala jednoho spolužáka ze základky. Dlouho jsem o něm nevěděla, ale zničehonic jsem na něj narazila ve frontě v obchodě. A pak jsme zašli do té nové čajovny, jak jsem ti o ní vyprávěla...“

Zatímco ji bedlivě poslouchám, nandám muffiny na talířek, který postavím na stůl, a plním konvici, abych nám udělala náš oblíbený jasmínový čaj.

„A dál?“

„Zmínil se mi o tom, že se vydal na spisovatelskou dráhu a čas od času píše i scénáře pro televizi. Už mu vyšly tři knihy s detektivní zápletkou a teď se chystá napsat čtvrtou.“

„A proč mi to vlastně vyprávíš?“ nadhodím a jdu si sednout k ní, protože konvici bude chvíli trvat, než se ozve.

„Právě se k tomu dostávám,“ dodá potutelně a pokračuje. „Ta čtvrtá kniha je z tanečního prostředí. Hlavní hrdinkou má být baletní sólistka, která se připele na místo vraždy. To ale není to důležité... Valentin se mě totiž ptal, jestli neznám někoho, kdo by mu s tím mohl pomoci a já... já mu řekla o tobě a slíbila mu, že ti předám jeho kontakt, aby ses mu mohla ozvat...“

„Olgo,“ napomenu ji mírně, ale pak se rozesměju. „Víš, co jsme si říkaly?“

„No co? Copak je tohle nějaké dohazování?“

„A není?“

„Možná trochu,“ připustí a sáhne po zákusku. „Nebyl to můj sice můj záměr, ale myslím, že byste se k sobě hodili.“

„To sis myslela i o těch ostatních.“

„Já vím, ale on je to přesně tvůj typ, Sašo. Pohledný, vysoký, hnědé kudrnaté vlasy a modré oči. Je sečtělý, velmi otevřený, šarmantní a vtipný. Prostě Blíženeček, stejně jako ty. A dva Blíženci jsou lepší než jeden.“

Z kuchyně se ozývá pískot konvice, takže se omluvím a jdu nám zalít čaj. To mi dává chvíli, abych se nad tím zamyslela.

Tak Valentin, jo? Valentin a Alexandra, to je jako z pohádky, zasním se a málem přeliju vodu.

Možná bych tomu mohla dát šanci, pomyslím si, vždyť o nic nejde. A aspoň udělám dobrý skutek, když mu pomůžu s jeho knihou. Karma mě za to jistě odmění.

Bytem zavoní omamná vůně jasmínu a navodí tak příjemnou atmosféru plnou pohody a štěstí. Jsem ráda, že mám tak skvělou, i když trošku ztřeštěnou kamarádku. Život je pak o hodně veselejší a barevnější...

Před schůzkou s Valentinem mám chvíli čas, a tak mě napadlo zajít do knihovny. Napsala jsem mu na číslo, co mi dala Ola, hned jak ode mě odešla. Přislíbila jsem mu pomoc a dohodli jsme se, že se setkáme příští středu v čajovně, kam ho vzala i Olga. Zatímco se probírám knihami a pečlivě vybírám, kterou si odnesu domů, abych si jí – pěkně s čajem v ruce a zachumlaná do ňuňavé deky – přečetla, radostně si pobrukuju. Zrovna totiž ze sluchátek poslouchám svou nejoblíbenější písničku od mé milované Hany Hegerové, *Co mi dáš...*

*„...Dej slunce, aby láska má
byla pevná jako hráz,
která příval zadrží,
která překoná i mráz – řekni, dáš?*

*Tak co chci a co nechci?
Vím to vůbec? Vím!
,Nechci mraky, nechci pláč,
nechci zvonit u dveří,
nechci bezútěšný fáč – rozumíš?’*

*Potom už je skoro jedno,
co mi dáš, živote můj,
že jsem hezká, povídáš?
La, la, la... já Tě znám,
to Ty jen tak la, la, la...
la, la, la... báječný,
la, la, la... slunečný,
la, la, la... VÍC NECHCI!”*

Někdo mi zaklepe na rameno a já se s leknutím otočím a vyndám si sluchátka z uší. Přímo proti mně stojí muž v modré košili, která mu ladí s barvou očí, saku a s hnědou koženou brašnou, co se mu ležérně opírá o bok.

„Omlouvám se, nechtěl jsem vás vyděsit,“ pronese omluvně a pozvedne dámskou peněženku s erbem Nebelvíru.

Hrkne ve mně, protože ji moc dobře poznávám. Je totiž moje.

„Viděl jsem, jak vám vypadla z tašky a chtěl jsem vám ji hned vrátit.“

„Děkuju vám!“ vyhrknu a hned si ji od něj vezmu.

Naše prsty se nečekaně setkají, stejně jako naše pohledy. Moje zelené oči se vpíjejí do jeho modrých a během té krátké chvíle spojení mezi námi dvěma cítím něco jako souznění, možná bych to popsala i jako pocit naplnění. V lásku na první pohled ani ve spřízněné duše jsem nikdy nevěřila, ale v tuhle chvíli jsem schopná odpřisáhnout, že skutečně existuje a já konečně našla tu svou. Nikdy bych si totiž nepomyslela, že během mžiku zapomenu na tanec a v mém srdci se najde místo i pro něco jiného... někoho jiného.

Pohledný muž, jehož jméno vlastně neznám, jako by přemýšlel nad tím samým. Zamrazí mě a stáhnu se. Hodím peněženku do tašky a chystám se zbaběle

zmizet v jiném oddělení knih, aby neviděl moje rozpaky, ale on mě jemně vezme za ruku a nedovolí mi odejít.

„Neznáme se odněkud?“ zeptá se a vidím na něm, jak o tom usilovně přemýšlí.

„To netuším,“ odvětim mu a mírně zavrtím hlavou. „Ale myslím že ne.“

„Pak to musíme napravit,“ podotkne a já se přistihnu, jak mu pohledem visím na rtech. „Nechtěla byste si se mnou někdy zajít na kávu? Nebo jasmínový čaj?“

„Ráda,“ vydám ze sebe s úsměvem. „Jasmínový je můj oblíbený.“

Jenže pak udělám chybu – podívám se na hodinky. Byl nejvyšší čas vyrazit, a jestli chci stihnout tu schůzku s Valentinem, jakože chci, když už jsem to tak domluvila, musím si pohnout.

„Musím už jít,“ řeknu překotně a na kus papíru, co vyhrabu na dně tašky, mu píšu svoje číslo. „Příště se snad setkáme za jiných okolností. Moc ráda jsem vás poznala.“

„Nápodobně,“ odvěti muž a rozloučí se se mnou.

Po celou cestu domů si nadávám, že jsem nenapsala Valentinovi, že se schůzka dneska ruší, abych s ním mohla zůstat déle... No nic, už jsem se rozhodla, jak jsem se rozhodla. Doma se převléknu, rychle něco zakousnu a pádím do čajovny, abych to stihla včas.

V čajovně je zatím jen pár kamarádek, co popíjejí masalu a vzpomínají na studentská léta, takže si sednu k volnému stolu, odložím si věci a čekám. A abych si čekání zpříjemnila, zasněně přemítám nad tím, kdo je asi onen tajemný neznámý, jenž mi tak učaroval...

Když uslyším blížící se kroky, vzhlednu... a namísto Valentina vidím muže z knihovny.

Překvapeně na něj zírám a on mi nevěřičně pohled oplácí. Je to vůbec možné?

„Alexandra?“ zeptá se a já přikývnu.

„Valentin?“ ujišťuju se na oplátku a trefím do černého.

Valentin si prohrábne kučeravé vlasy, usedne naproti mně a se širokým úsměvem prohlásí:

„To abych nám objednal jasmínový čaj. Myslím, že si toho máme hodně co říct.“

„To tedy,“ vyhrknu a nechávám se unášet kouzlem okamžiku.

Ola měla pravdu. Dva Blíženci jsou vážně lepší než jeden, musí se jen najít...

A my se našli.

Evča píše pohádkové a fantasy příběhy od svých jedenácti let. V hlavě se jí odehrává nespočet příběhů, které čekají jen na to, až se objeví na papíře a svobodně se rozlétnou do světa. Nyní studuje poslední ročník Speciální pedagogiky pro předškolní věk. Nejvíce je vděčná za svou milující rodinu a skupinku kamarádek učitelek s krycím názvem ‚Palmy‘.

Vypadáš stejně šokovaně jako já.

Martina Heš

Mouka a žďorp

Když je mi po tobě nejvíc smutno, pouštím si Mňágu On Stage, koncert z roku 2010, protože tam ještě existujeme. Naše přátelství, čistý, nezatížený pocitama viny, hořkostí, křivdama, divnootazníkama.

Bezstarostně poskakujeme v tričkách *Dutý, ale free* na kraji čtvrtý řady vlevo a celý vysmátý posíláme vzdušný pusu Petrovi za mikrofonem, kdykoliv prstama vykouzlí srdíčko.

A u „náhle už není kam spěchat“ je záběr na tebe, jak potahuješ z cigára a druhou rukou mě u toho objímáš, já vidět nejsem, ale to rameno je moje. Je to přesně osmnáctá minuta, dvacátá druhá vteřina. Někdy si najdu jen tuhle pasáž a drobí mě to jako sušenku do cheesecaku.

„Ó máj gáááád,“ paří Fiala ke konci songu. *I cesta může být cíl* nejspíš platilo i pro nás. Tyhlety univerzální pravdy.

„Děkujeme, jste vysoce tolerantní!“

Tvrdý jádro v tleskací pauze mezi písničkama neúnavně pobrukuje melodii „né, dnes ještě né, až jindy“.

A pak si někde mezi „zdravíme i levobok“ a „zdravíme prostředek“ všimnu něčeho, co mě přivrtá k židli. Stopnu koncert a moje srdce zahájí svůj vlastní. Vezmu ovladač a vracím se o pár vteřin doleva. Minulost je vždycky všude vlevo (tak jako my v Lucerna Music Baru), jen v mém nitru je s přítomností i budoucností na jedný propletený hromadě. A pak se z toho pokus nezešílet.

Zírám na stopnutou obrazovku, oči i pusa doširoka otevřený. Protože ten kluk, to vytáhlý ucho s předkusem a pupínkama a rašícíma prvnícma vousama... to je snad...

„Tyvadóóó, no to není možný, Marek?!“

Hypnotizuju jeho nevíňoučkou chlapeckou tvář a pak se začnu řehtat, až mi tečou slzy. Je to Marek! Dneska přitažlivej charismatickej chlap, co mi vozí do palačinkárny mouku a už dobrýho půl roku po sobě pomrkáváme.

Po zbytek koncertu dávám pozor, jestli se ještě objeví, a opravdu objeví, dvakrát. Tancuje na mém nejoblíbenějším koncertě, dva nebo tři metry ode mě a od tebe. Díky bohu, že jsme se nepotkali už tehdy, napadne mě. Stopro by se zamiloval do tebe, jako všichni předtím i všichni potom.

„Děkujeme, jste tolerantní!“ raduje se znovu Petr na pódiu a já se doma na gauči tetelím, že mám se svým dřív uhrovitým, dneska uhrančivým dovozcem mouky nejenom společnou hudební lásku, ale konečně i téma pro small talk, možná dokonce deep talk.

Když o tři dny později nervózně očekávám v práci Markův příjezd a nonstop se kontroluju v zrcadle, jestli nemám rtěnku na zubech, objevíš se ve dveřích *ty*.

Vypadáš stejně šokovaně jako já. Na několik nekonečných vteřin zamrzneme, jako v tom stopnutém koncertu On Stage, když jsme ještě existovaly. Vidím to na tobě: tak ráda by ses otočila a zase odešla a pak bychom obě předstíraly, že se to nikdy nestalo, jenže už jsi uvnitř, cesty zpátky je, ale rozhodneš se ji nevyužít a konečně mi po tom všem, co bylo a nebylo, pohlédnout do očí.

Ve stejnou chvíli zabrzdí před palačinkárnou dodávka plná šedesátikilových pytlů mouky.

Martina je tvůrkyně Povídkového nenávodu a dalších projektů pro milovníky psaní. Copywriterka, korektorka, povídkářka z tria Povidkarky.cz a zakladatelka [Spisovatelského cappuccina](#). V říjnu 2020 jí vyšla první knížka, novela *Tvůrčí restart: Lázně pro spisovatele v krizi*. Bydlí u řeky, ráda čte a pije kafe.

„Krásného Valentýna, idiote!“

Martin Holecxa

Ukradená peřina

„Já nechápu, proč sem tahají ty americké svátky, kdo tady někdy slyšel o nějakém Valentýnovi?“ koukala Saša do kalendáře, a kdyby v něm neměla napsány poznámky na celý rok, nejspíš by skončil okamžitě v koši. Nebyl to ovšem Valentýn, kdo mohl za její náladu, ale Michal, dnes už bývalý přítel a soused přes chodbu. Našel si byt někde v Praze a dneska se stěhuje. Prý že náš vztah už nikam nevede, hajzl. Jako by měly vztahy nějaké koleje nebo co, debil. Ani mu nestála za to, aby jí řekl, že má jinou. To mu nikdy neodpustí. „Copak jsem mu dala málo? Měl se se mnou špatně?“ Zalovila v lednici a sáhla po kyblíku se zmrzlinou, jedinou náplastí, která jí v posledním měsíci pomáhala se se vším vyrovnat.

„Crrrrr- cr-cr!“ zadrnkal zvonek u dveří. Věděla přesně, kdo je za nimi. Takhle zvonil jedině Michal. Tiše a s plnou pusou zmrzliny se připlížila ke kukátku.

„Sašo, ja vím, že jsi za dveřmi, otevři.“

„Ne...jsem,“ zahuhlala, div se neudusila zmrzlinou, která ji teď studila v ústech, a zuby trnuly, jako když vám zubař kontroluje dusíkem kazy. Načež se ještě víc přikrčila, jako by jí snad mohl přes tu malou díрку v kukátku vidět.

„Sašo, tak neblbni, přece se můžeme rozloučit jako dva dospělí lidé, nemyslíš? Vždyť jsme spolu prožili dva krásné roky.“

„A tři měsíce a pět dní... a teď vypadni, už tě nechci v životě vidět.“

„Dobře jak chceš, jen chci, abys věděla, že jsi fajn holka a že ti přeji v životě jen to nejlepší. Tak ahoj, někdy.“ Poté už Saša slyšela jen klepání podrážek o schody. Vlastně slyšela, ale nevnímala, bulela za dveřmi jak želva.

„Prý ahoj někdy, suchar, imbecil, co si vlastně o sobě myslí?!“ Jako by do ní někdo zastrčil nově nabitě baterky, vyskočila z podlahy a vyběhla na balkón. „Krásného Valentýna, idiote!“ houkla na něj ještě, když nasedal do auta. Už se za ní neohlédl, mávl na stěhováky a za pár chviliek obě auta zmizela za plotem nádvoří. V tu chvíli se pro Sašu zbortil svět. Někde ve skrytu duše doufala, že za ní přijde s kytkou, omluví se a dá jí třeba pusku. Omyl, je to debil. Vrátila se zpátky do kuchyně sedla ke stolu, kde na ni čekal kyblík zmrzliny a obrázek mámy. Máma bývala její oporou, vrbou i rádcem, ale bůh si ji vzal dřív, než na to byla připravená. Kdyby tehdy neměla Michala, asi by to nezvládla, je to skoro rok, ale jako by to bylo teprve včera. Koukala na mámu, bulela a cpala se čokoládovou zmrzlinou. Ví přesně, co by jí teď řekla. „Sašo, pusť ho z hlavy, takových můžeš mít na každém prstu deset. A necpi se pořád tou zmrzlinou, jinak jich budeš mít na každém prstu místo deseti jen tři. Nejlepší na bolest je práce, tak běž něco dělat!“

„Máš pravdu, mami, už jdu.“ Pohládila obrázek a šla do ložnice, byla totiž sobota a to nosívá na klepáč větrat peřiny. Tedy jen jednu peřinu, tu máminu. Spávala

pod ní od té doby, co máma odešla. Voněla jejím parfémem, později peřinu sama rosila touhle vůní, a tak měla dojem, že tam s ní někde je.

„Matěji, ty lumpe, co tady děláš? A kde ses tady zase vzal? Ať už jsi z té peřiny pryč!“ houkla na kocoura, který se toulal po celé bytovce a všude se cítil jako doma. Chytla ho do náruče i s peřinou a vyrazila na dvorek.

Mezitím od Prahy přijížděl druhý stěhovák a nový nájemník Vašek. Vlastně probíhala taková malá výměna jako ve filmu Kulový blesk. Michal a Vašek byli kamarádi z vysoké školy a jeden druhému záviděli místo, kde bydlí. Michal toužil po velkoměstu a Vašek naopak po malé, klidné vesnici, kde se může volně proběhnout po přírodě. Stačilo jedno setkání v Praze, slovo dalo slovo a do měsíce se oba stěhovali. Stěhovák zastavil hned vedle klepáče, kde visela Sašina peřina. Akorát jim to pasovalo, neboť se na něj dalo vyskládat spoustu drobných věcí, aby si uvolnili prostor pro vynášení nábytku. Než Vašek přijel, měli vše k jeho spokojenosti nastěhováno, ještě jim přidal na pivo, rozloučili se a poprvé vstoupil do svého nového domova. Poprvé za dlouhou dobu se cítil být doma. Tak nějak si ho vysnil, ale dokud ho Michal neoslovil, vůbec si takovou možnost nedokázal představit. Byl uvězněn v panelákové džungli na okraji Prahy bez vyhlídky se někam dál pohnout. Jeho učitelský plat tak akorát pokryl činži, natož koupit dům někde na venkově. Tohle byla skvělá alternativa. Třebaže ho ještě čekala práce s celým tím úklidem, šoupáním nábytku a snad i malováním, byl neskutečně šťastný. Ale teď než se do něčeho pustí, chce si tu chvilku užít, uvařit kávu a kochat se krásným výhledem na okolní kopcovitou krajinu.

Sotva se však postavil k oknu a usrknul ze šálku trochu kávy, ozval se zvonek u dveří. Podle vytrvalosti zvonění, to nevypadalo na vstřícnou návštěvu – a taky že ne. Ve dveřích stála lehce korpulentní dívčina, docela pěkná, ale ve tváři jí mohl číst, stejně jako když meteorolog hlásící špatné počasí – zataženo, bouřkové mraky a studená fronta.

„Můžete mi laskavě vrátit peřinu?“

„Jakou peřinu?“ nechápal Vašek, co po něm žena chce.

„Jen se nedělejte, dobře víte, všichni vás viděli.“

„Ale já vám nic nevzal, opravdu. To si mě s někým pletete, já jsem tady dnes poprvé – hepsšííííí,“ ulevil si do rukávu. Něco ho v nose rozlechtalo takovým způsobem, že mu až slzely oči. „Pardón,“ zavřel Saše dveře rovnou před nosem, jinak by jí nejspíš nudle z jeho nosu vylétla rovnou do tváře. Musel pro kapesník, ale kde ho v té hromadě najít? Koupelna byla jeho jediná záchrana. Mezitím Saša ještě několikrát zazvonila, ale odpovědi se jí nedostávalo.

„Sprosták! Hele, já neodejdu, dokud mi nevrátíte peřinu, rozumíte?“ hulákala za dveřmi. „Proboha, proč v tom bytě musí bydlet pokaždé nějaký debil?!“ říkala si Saša pro sebe, ale tak aby to slyšeli i všichni sousedi. „Tohle ještě není konec, tu peřinu chci zpátky, zloději!“ ozvalo se ještě naposled, pak kopanec do dveří, bolestivé zakvílení, několik kulhavých kroků a bouchnutí dveří. Tohle všechno však Vašek neslyšel, snad až na tu ránu do dveří, neboť měl plný nos, zalehlé uši a zcela jiné myšlenky. Běžel do koupelny, aby se alespoň opláchnul a vytroubil obě nosní dírky do umyvadla. Naštěstí krabici s lékárníčkou, kde nechyběl zodac, vyhrabal v jednom z igelitových pytlů. Konečně přišla úleva.

„Co to sakra bylo? Kočičí dáma nebo co?“ Takovou alergii už dlouho nezažil. „Jak si mohla myslet, že bych jí ukradl peřinu? Taková drzost! Přitom vypadala docela cool,“ létaly mu hlavou myšlenky na nečekané setkání. Kdyby na něj hned nevlítla, byla by mu docela sympatická. Zrovna typ, který se mu líbil, krev a mléko. Jenže s jeho zatrolenou trémou, co se týká žen, si jaktěživ holku nenajde. Dokáže ho svázat tak, že není schopný myslet a mluvit normálně. Přitom s kolegyněmi v práci i se žákyněmi mluví naprosto přirozeně, a dokonce si troufá říci že i s jistým respektem, ale když dojde na lámání chleba a chtěl by ženě nedejbož polichotit, stane se z něj úplně tukan, IQ tykve, vymazáno, reset rozumu.

„Haló?“ otevřel po nějaké době dveře, ale za nimi už bylo prázdko, jen šmouha na dveřích. Upoutaly ho však výrazně oranžové cukle s bambulkou, rozhozené u protějších dveří. Už si jich všiml jednou, právě když je měla ta žena na nohou, to nešlo přehlédnout. „Aha, takže sousekka, no to mi ještě scházelo.“ Přece jenom mu to nedalo a šel se podívat na tu hromadu, kterou mu stěhováci naházeli do obýváku. Třeba oni... tačilo odsunout pár krabic a pod nimi ležela zmuchlaná peřina, která rozhodně nebyla jeho. Povlečení s růžovými puntíky by si vážně nekoupil. „Tak přece.“ Vzal peřinu do rukou a v tom okamžiku se rozkýchal nanovo, ale už to nebylo tak hrozné, zodac začal zabírat. Popadl tedy peřinu a vyrazil i s omluvou za novou sousekku. Zazvonil u dveří, a než se nadechl, otevřela mu Saša, stále nasupená a navíc s očima plnýma slz.

„Tak vám vracím tu, peřinu...“ Než stačil říct, že se k němu dostala omylem a že ho to mrzí...

„Já to věděla,“ popadla Saša peřinu jako pitbul cvičný pytel a vyškubla ji s takovou vervou, že než Vašek uvolnil ruce, ozvalo škrrrrrrrrrrr a peří začalo létat po celé chodbě. „Sakra, to mi ještě scházelo,“ zabědovala a oči se jí znovu zalily slzami.

„Snad nebude tak zle pro jednu hloupou peřinu, koupím vám klidně druhou, když vám o ni tak jde.“

„Ta byla mámy,“ podívala se na něj takovým pohledem, že kdyby z nich šlehal plamen, je z něho škvarek.

„Dobře, tak ji koupím vaší mámě a ještě jí donesu květinu s omluvou, stačí?“ Nechápal proč z toho dělá takovou vědu, a tak ji trochu cynicky popíchnul.

„Hulváte!“ vyjekla Saša, vrazila mu pořádnou facku, načež Vaškovi přibouchla dveře rovnou před norem.

„Copak jsem řekl něco hrozného?“ Nestačil se divit. Ještě chtěl něco pepného přidat, ale zarazila ho starší paní s malým psíkem, který se na něj rozštěkal, a malá tlamička se mu zakousla do papuče.

„Rufusi, to je fuj. Nechej toho škaredého pána!“ okřikla svého miláčka.

„Taky mě těšilo, madam, a díky, že jste mě zachránila od toho krokodýla.“ Raději couvl od Sašiných dveří, aby na něj ten malý trhač nedosáhl. Starší dáma si ho zatím skrz silné dioptrie změřila od hlavy k patě. Pak se pohrdavě ušklíbala.

„Hulvát, opravdu. Že se nestydíte, člověče? To nevíte, že Sašenka mámu nedávno pochovala?“

Vaška jako by v ten moment opařili čajem. Zkoprněl a nevěděl co říci. „Já idiot,“ zastyděl se. „Promiňte,“ podíval se na tu paní s takovým kukučem, že by mu dala pětikorunu.

„Mě si, mladíku, udobřovat nemusíte, tady jsou dveře, kam patří vaše omluva. Pojd' Rufusi, jdeme. Potáhla vodítka a zmizela i se psem na schodišti, jen vtíravý, pronikavý štěkot se rozléhal do všech pater domu.

Vašek, rudý studem, tedy ještě jednou zaklepal, ale dveře byly hluché. „Promiňte, Sašo, já opravdu netušil že maminka...“ Nechtěl to dál rozpitvát, stejně mluvil do zavřených dveří. Podruhé už klepat nechtěl. „Tak na shledanou“ otočil se a zamířil zpět do svého bytu. „Myslím, že pro dnešek bylo seznamování až až.“ Zavřel za sebou dveře, pak se o ně opřel, aby vypustil páru. „No ty vole, pěkný nový začátek, nejrady bych si nafackoval.“ Ze sebemrskání ho vyrušilo cvaknutí dveří od naproti. Kouknul se do kucka a uviděl Sašu, jak se těžce belhá ze dveří, ještě má oči celé ubrečené. S sebou lopatku, smetáček a pytel na všechno to peří, co se kolem rozléto. Evidentně jí noha dost bolela, vlastně na ní skoro nešlápla, a když, tak zasykla bolestí.

Co teď? Má riskovat další trapas? Něco se jí určitě stalo. Má se jí zeptat? Jo, pomůže jí, to je nejlepší způsob, jak se omluvit. Všiml si, že v kuchyni zůstal po Michalovi smeták, snad tam bude i lopatka. Sehnul se do kouta, když mu přes obličej přelítnul černý démon. „Mňaaaaau...“ vylekaný kocour se naježil, zaprskal, sekl drápkem a už byl schovaný v krabici na opačné straně kuchyně, odkud pozorně sledoval svého nového nájemníka.

„No počkej,“ uvázal si kolem nosu erární utěrku a vydal se na lov. Smetákem přivřel víko a kocour byl v pasti. „Tak a máš to. Pěkně poputuješ ke své paničce, kam patříš.“ Popadl krabici a už si to vítězoslavně namířil na chodbu za svou sousedkou, ale zatímco soupeřil s kocourem, bylo dávno poklizeno – a Saša pryč. Zazvonil u ní tedy znovu, ale nic se nedělo, stejně jako minule. Tentokrát se však nenechal odbýt a zvonil ještě několikrát, až se konečně dočkal. Tedy jenom odpovědi. Dveře zůstaly zavřené. „Co tady zase chcete?“

„Jen jsem vám přišel vrátit kocoura, asi se ke mně zaběhl.“

„To není můj kocour, vypadněte,“ sykla přitom bolestí.

„Jak to, že není? A čím tedy je?“

„Ničí.“

„Jak ničí – a je vám něco? Bolí vás noha? Můžu nějak pomoci?“

„Ne. A vypadněte, nic mi není. Nechci se s vámi vůbec bavit.“

„Dobře, dobře, tak se nezlobte, já to s tou vaší maminkou opravdu nevěděl a s tou peřinou mě to opravdu mrzí. Dokážu si představit, co pro vás znamenala. Promiňte mi to. Nejsem takový idiot, jak se na první pohled zdá. Haló... slyšíte?“ Saša se však odmlčela, slyšel jen tiché bolestivé sykání.

„Dobrá, už zvonit nebudu, kocoura odvezu na chovnou stanici. Je tady nějaká?“ Opětovně ticho mu dalo jasně najevo, že tady je všechna snaha marná. „Tak na shledanou.“ Než se mu podařilo najít klíče od dveří, otevřely se i dveře odnaproti.

„Počkejte, to je Matěj. Je nás všech, je tady doma. Pusťte ho, on už domů trefí. Když ho nebudete krmit, už k vám nepůjde. Máte auto? Asi budu muset do nemocnice.“ Zkoušela být vážná, ale Vašek s omotanou utěrkou kolem celé hlavy, vypadal jako nepovedený saharský beduín.

„Ano, jistě, počkejte, nikam nechodte, jen si skočím pro klíče, vlastně kam byste chodila, že? No já už jdu,“ začal Vašek trochu vyšilovat. „A můžete propustit toho kocoura? Myslím, že spolu moc nekamarádíme.“

„Nebojte, nikam neuteču, jen si obléknu kabát,“ pousmála se Vaškově roztržitosti. „Už běžte, o Matěje se postarám.“

„Tak můžeme.“ Vrátil se vlastně okamžitě. „Zvládnete to sama, nebo mi vlezete na záda?“

„To raději ne, to by asi nedopadlo dobře, jo a sundejte si prosím tu utěrku, vypadá to dost divně.“

„Aha, děkuju, promiňte,“ zmačkal utěrku do kapsy. „A nebojte, já něco snesu, nemusíte se bát, klidně si vylezte.“

„Prosím?“ Saša se trochu nadzvedla. Věděla, že je při těle, má zrcadlo, ale takhle jí to neomaleně říct.

„Omlouvám se, já tím nemyslel, že jste tlus... tedy trochu kurpul... naopak jste taková akorát...“ Motal se do svých slov jako moucha do pavučiny.

„Prosím vás, mlčte, raději mi podejte ruku, to bohatě stačí.“ Studená sprcha, ale pro Vaška malé vysvobození, potřeboval time out, aby se trochu nadechnul čerstvého vzduchu a srovnal hladinu krve, neboť mu připadalo, že se mu celá nalila do hlavy.

Konečně seděli v autě a vyrazili směr město. Vaškovy myšlenky patřily řízení, takže se z něj zase stal normální chlap s racionálním myšlením.

„Slečna Klasková, že? Promiňte, přečetl jsem si vaše jméno na zvonku. Musím se omluvit, byl jsem trochu nervózní.“

„A vy jste? Vlastně vás vůbec neznám. Na zvonku máte pořad Michal Křepelka.“ Dělal ještě chvíli Zagorku, ale byl jí tou roztržitostí sympatický.

„Václav Malý, ale říkejte mi Vašek, když už jsme ti sousedé,“ usmál se, aby prolomil ledy.

„Alexandra Klásková, těší mě, ale můžete mi říkat Sašo, sousede,“ usmála se i ona. Chvíli jí to nedalo, ale musela se zeptat. „Vašku, vy jste o mně od Michala věděl, že?“ Koukala na něj a čekala na jeho odpověď. Vašek chvíli váhal co říci. Zrovna se usmířili a nechtěl to pokazit.

„Ano, Sašo, Michal mi o vás řekl, jsme kamarádi. Ne však přímo. Jen že se stěhuje od své, promiňte, bejvalky, která bydlí přes chodbu. Prý přechozený vztah. Více jsme se o vás nebavili, přišla na vás řeč jen kvůli výměně bytu, bohužel. Možná to byla škoda.“

„Proč myslíte?“

„Nebojte, nic špatného, ale mohl jsem se vyhnout té trapné poznámce o vaší mamě. Za to se vám opravdu hluboce omlouvám. Bylo to hloupé a kruté.“

„V pořádku. A děkuji že jste mi řekl pravdu. Vážím si toho, opravdu. A nemůžeme si tykat, Vašku? Byla bych ráda.“

„Určitě, Sašo, ani nevíte jak rád.“ Spadl mu kámen ze srdce, nakonec to zase tak špatný den nebude. „No vida, už jsme tady.“ Zaparkoval přímo před vchodem a zaběhl do čekárny pro vozík.

„Paní Klásková? Odvezu si vás na rentgen,“ převzal Sašu sanitář.

„Neboj, počkám tu na tebe. Prý tu mají dobré kafe,“ usmál se Vašek a zamával, než zmizeli ve výtahu.

„Páni, copak jste dělala?“ koukal se doktor na rentgenový snímek zlomených prstů.

„Nakopla jsem dveře, pane doktore,“ řekla bez skrupulí.

„To vás musely pěkně vytočit, copak nešly otevřít? Na to stačí šikovný muž, že Vladěnko?“ mrknul na sestřičku jako mlsný kocour. Jí to ovšem moc příjemné nebylo. Všimla si toho i Saša.

„To ne, pane doktore, dveře za to nemohly... ale jeden muž, takový idiot,“ řekla schválně, i přesto, že už si vůbec nemyslela, že je Vašek takový idiot. Vlastně je to docela fajn kluk. Už mu odpustila i tu rozervanou peřinu. Stejně za to všechno mohl Michal. Ty emoce prostě nešlo zastavit a chudák to za něj slíznul.

„Aha,“ klesl doktorovi úsměv. Jen tak si odkašlal v té trapné chvíli, zato sestřička se usmívala. Evidentně ji to pobavilo, čehož si doktor nemohl nevšimnout. „Sestro, pomozte paní Kláskové na sádrovnu, děkuji.“ Vrátil se za svůj počítač a usilovně něco klepal do klávesnice.

Když Sašu konečně po všech peripetiích vyvezla sestřička na vozíku do čekárny, byla prázdná – tedy plná, ale pro ni prázdná. Vašek už tam nečekal. „Jak to? Přece slíbil, ženebo se v něm spletla?“ Už čekala dobrých deset minut, ale Vašek nikde. Ještě nahlédlado chodby, třeba si odběhl někam pro kafe.

„Další, prosím,“ vyšla sestřička ze dveří. „Slečno Klásková, vy jste ještě tady? Máte nějaký odvoz? Nechcete, abych vám objednala sanitu?“

Saše to bylo trapné, ale s tou sádrovnu by na autobus určitě nedošla. „Jestli budete tak laskavá,“ povzdechla si.

„Ne, sestři, to nebude nutné. Promiň, Sašo, trochu jsem zabloudil, ještě se tady moc nevyznám, čekáš dlouho?“ upouštěl páru jako lokomotiva.

„Popravdě, myslela jsem, že jsi zmizel, mrzelo mě to...“

„To bych neudělal. Tady, to je pro tebe,“ napřáhl ruku s igelitkou. Saša překvapeně sáhla dovnitř a vytáhla krásně bílé povlečení s růžovými medvídky. To pro ni ještě nikdo neudělal, ani Michal.

„Růžové puntíky jsem nikde nesehnal, prošel jsem celé město, snad to nevadí.“

„Ne, nevadí... a tohle?“ vytáhla Saša, již tak dojatá, čokoládové srdce v rudém celofánu a to jí totálně rozbilo. Kdyby jí nebylo hloupě, asi by se na místě rozbřečela.

„To máš, Sašo, k Valentýnu. Jsi úžasná žena a Michal je vůl, že tě opustil. Myslíš, že bychom tuhle chvíli, mohli brát jako nový začátek?“

Saša neměla slov, jen dojatě přikývla. „Mrzelo mě to, ale jsem opravdu ráda, že jsem se spletla,“ dokončila větu, kterou dříve nedořekla. „Pomoz mi, Vašku,“ napřáhl k němu ruce, aby jí postavil, a když se tak stalo, vlepila mu obrovskou, pravou valentýnskou pusou. Ani jí nevadilo, že je kolem plná čekárna lidí, včetně přihlížející sestřičky.

„To je ten za dveřmi?“ usmála se sestřička na Sašu.

„Ne, to byl úplně jiný id... Tohle je Vašek.“ Usmívala se a byla šťastná. Přece jenom má ten Valentýn něco do sebe. A zázraky se dějí.

Martin je snílek, pohodář, který bere každou výzvu jako dar života, dar, který ho nabíjí, učí a obohacuje. Proto se věnuje rukodělné i myšlenkové tvorbě, stejně jako většina povídkářů, které jak říká, měl a má tu čest v [Kapučínu](#) poznat. Skládá hudbu i texty, vyřezává dřevěné sochy a v neposlední řadě píše šuplíkové příběhy jeho povaze vlastní.

Láska umí povznášet až do nebeských výšin, ale také srazit do nejtemnější propasti.

Renata Topinková

Lásko, Bože, lásko

Lásko, Bože, lásko, kde ta luďa berú? Na horách nerosteš, v poli ta nesejú...

Tenhle popěvek se mi vybaví vždycky, když neúprosné biologické hodiny začnou tikat zase o něco hlasitěji. Kde se vlastně bere láska, ten krásný omamný pocit, kdy celý svět zrůžoví, květiny voní víc, ptačí zpěv zní jako rajská hudba, slunce svítí, i když je zataženo, a pocity hladu nebo únavy se téměř vytratí? Odkud přichází? Kde ji hledat, když jí evidentně není nikde nazbyt? Kdyby bylo, tak by nebyly plné psí útulky, rozvodoví soudci by třeli bídu s nouzí a v čekárnách manželských poraden by se usadil tak maximálně prach. Jak to, že někdo potká lásku hned a někdo na ní čeká celý život? Pro někoho je láska něžná víla, pro někoho dábelská kráska. V mém případě je to škodolibý skřet s chlupama na zádech, v jedné ruce drží luk, ve druhé šíp a přes silné dioptrie se snaží trefit aspoň stodolu. Ve většině kultur je znám jako Amor, já mu pro jeho pofiderní mušku říkám Netrefil. Teda on se vždycky trefí, ale jen do mě, a to dělem a přímo na sonar, ale objekt mého zájmu není schopný ani zaměřit. Občas někoho omráčí palicí, aby se neřeklo. Tohle koma vydrží zpravidla pár měsíců, pak se praštěný milý probere a odpotácí se za vábením Sirén. A tak roky ubíhají, kamarádky se vesele vdávají a já stále čekám, až ten můj snajpr konečně sestřelí ženicha taky pro mě. Přitom nechci zase tak moc.

S povzdechem vypnu televizi, kde jsem si na DVD pouštěla Drákulu s Gary Oldmanem. Na romantické filmy nemám náladu. Nemám vlastně náladu ani na horor. Zrak mi padne na staré album. Už jako malá holka jsem vždycky, když mi bylo smutno, utíkala k fotkám. Prohlížela si staré obrázky a vymýšlela si k nim příběhy. Listuju albem a vzpomínám, zase se vracím do těch okamžiků, kdy byly fotky pořízeny, a je mi fajn. Na poslední stránce je nalepená svatební fotka mých praparodičů. Díky zažloutlým rohům působí takřka starožitně. Okamžitě si vybavím den, kdy jsem ji viděla poprvé. Bylo mi asi pět let a byla jsem u babiček na hlídání. Moje babička brzy ovdověla a bydlela spolu se svou maminkou, mojí prababičkou, v domku kousek od nás. Prababička Anna měla ve svém pokoji starou dřevěnou komodu a v ní šuplík plný příběhů. Hrozně ráda jsem se probírala starými poklady, hlavně fotografiemi se zažloutlými rohy, byl to pro mě vždycky takový malý výlet do dávných dob. Tenkrát jsem taky rabovala v babiččině šuplíku a našla staré album. Moje srdíčko zaplesalo nadšením. S téměř posvátnou úctou jsem nedočkavě otevřela první stránku. Léty zpuchřelá lepenka propustila ze svého zajetí černobílou svatební

fotografii. Mladá žena s bílou čelenkou v tmavých vlasech stojí vedle sympatického světlovlasého mladíka. Pohled jejích tmavých očí směřuje někam do dále, na hezky tvarovaných rtech sedí milý, trochu nesmělý úsměv. Její oči mi jsou povědomé. Mladý muž stojí těsně vedle ní, dotýkají se rameny. Z jeho tváře číší vřelost a spokojenost. Světlé, lehce zvlněné vlasy má pečlivě sčesané ke straně, náznak úsměvu a veselé světlé oči působí hřejivě. Ve svých dětských očích v nevěstě vidím jasnou princeznu a dychtím vědět víc.

„Babííí!“ popadnu fotografii a běžím do kuchyně za prababičkou, která připravuje lívance.

„Babi, kdo je tohle?“ zamávám jí starou fotografií v úrovni pasu, protože výš nedosáhnu. Utře si ruce do zástěry a podívá se na fotografii.

„To jsem já s dědečkem.“

Vykulím oči. „Babi, a ty jsi byla princezna?“

„Ale kdepak,“ zasměje se a vypne sporák. „Byla jsem nevěsta. To je naše svatební fotka. Víš, co je to svatba?“

„Nevím,“ odpovím po pravdě, protože mi maminka zakázala lhát.

„No svatba je takový obřad, kde si ti dva slíbí, že se budou mít pořád rádi. Až budeš velká, tak taky potkáš kluka, jako já dědečka, a když se budete mít rádi, tak taky budete mít svatbu.“

„To nevím, babi, kluci jsou pitomí. Kubík mě pořád tahá za vlasy, s tím určitě tu svatbu mít nebudu.“

Babička se zasměje, pohládí mě po vlasech a pak se zadívá na fotografii.

„Babičko, vyprávěj mi o dědovi a o vaší svatbě. Musel zabít draka?“

S úsměvem zavrtí hlavou. „Ne, to nemusel. Musel přijít k nám domů a požádat mou maminku o mou ruku.“

Pečlivě si prohlížím babiččinu vrásčitou ruku s krátkými buclatými prsty. To je divný, vždyť ji má. To ji děda asi vrátil. S touhle teorií na babičku hned vyrukují.

„Babi, a když děda umřel, tak ti tu ruku musel zase vrátit? A jak sis zavazovala boty, když jsi neměla ruku?“

„Ty jsi treperenda. To je jen tak říká. Prostě přišel k nám domů a zeptal se mojí maminky, jestli mu dovolí, aby si mě vzal za ženu.“

„A ty jsi, babi, chtěla dědu za muže? Ty ses jeho maminky neptala?“

Se smutným úsměvem přikývne: „Ano, chtěla. A moc.“

Vydrápu se jí na klín a položím si hlavu na její rameno. „Vyprávěj mi o vaší svatbě, prosím.“

Babiččiny oči se zalijí slzami, zahledí se někam do dále a před očima jí běží příběh. Její příběh. V duchu se vrací do roku devatenáct set třicet pět. Znovu jí je dvacet tři a stojí před zrcadlem ve svém pokoji. V srdci má zvláštní směsici radosti, očekávání a nervozity. Dneska se vdává! Dívka v zrcadle je stejná, ale přesto jiná. V tmavých očích má zvláštní lesk, takový, jaký mají jen nevěsty. Domem se nese vůně svatebních koláčů, zvenčí k ní doléhá hlahol a šum. Její starší bratr Alois vítá hosty, kteří se scházejí už od časného rána. Teta Mína s tetou Josefou v kuchyni dohlíží na svatební přípravy. Anna si třesoucími prsty upraví bílou čelenku se závojem, která ostře kontrastuje s jejími tmavými vlasy. Oblečená do maminčiných svatebních šatů si prohlíží svůj odraz v zrcadle. Pohled jí padne na otcovu fotografii. Moc si na něj nepamatuje, zemřel, když jí byly pouhé dva roky. Matně si vybavuje, jak ji lechtal jeho knír, když jí dával pusy. Ta zatracená válka stála život mnoho otců, ten její byl

jedním z nich. Ani neví, kde je pochovaný. Smutné myšlenky přeruší příchod její maminky. „Karel s rodiči už je tady. Jsi připravená?“

„Ano, maminko.“

„Ukaž se.“

Anna se se smíchem zatočí dokola.

„No tak, nejanči jak nějaká malá holka,“ pokárá ji matka.

„Odpusťte mi, maminko.“ Její maminka je velmi přísná. Neměla na vybranou. Její muž padl ve válce a ona tu zůstala sama se třemi malými dětmi a celým hospodářstvím. Musela se hodně otáčet, aby je všechny uživila. Trápení měla vepsané ve tváři. Její velké hnědé oči, tak podobné Anniným, byly obvykle zasmušilé, jakoby zahalené smutným tajemstvím, dnes v nich však Anna zahlédla i náznak radosti.

„Než půjdeme, chtěla bych ti něco dát,“ při těch slovech sáhla do kapsy a vytáhla malý plátěný pytlíček. Opatrně z něj vyndala zlatý řetízek s malým křížkem.

„Dala mi ho moje matka, když jsem se vdávala já. Naše manželství trvalo jen krátce, ale byli jsme spolu s tatínkem šťastní a měli jsme se rádi. Tak bych si moc přála, aby ten řetízek přinesl štěstí i tobě a Karlovi.“

Anně se po tváři skutálí slza. Nebyla od matky zvyklá na takový projev emocí.

„Ale no tak, nebul, vždyť se vdáváš.“

Anna si osuší slzy. „Děkuji vám, maminko.“

Maminčin jindy tvrdý pohled zjihne. Dívá se na svou dceru, jako by to byla zase její malá holčička. Válka, tatínkova smrt a následné starosti o živobytí mezi ně postavili zeď. Anna si z raného dětství pamatovala maminku jako laskavou, usměvavou, mazlíčí. Po tatínkově smrti se mnohé změnilo. Starostí bylo mnoho a času na mazlení málo. Její maminka pravděpodobně myslela na to samé, protože náhle vyhrkla:

„Andulko, moc mě mrzí, že jsem vám nebyla lepší matkou.“

Ohromená Anna ji polekaně zastaví. „Ale maminko, co to říkáte? Dělala jste všechno pro nás a Bůh ví, že lehké jste to v životě neměla. Vychovala jste nás, starala se. Měli jsme štěstí, že jsme díky vám měli domov a nikdy nám nic nechybělo. Víím, že jste nás měla ráda a vždycky jste nás chránila. Za to vám, maminko, budu nadosmrti vděčná a věřte, že ničeho nelituji a za nic bych neměnila. Nic si nevyčítejte.“

Annina maminka se smutně usměje a pohládí Annu po tváři.

„Moc ti to sluší,“ řekne dojatě.

Dveře se pomalu otevřou a v mezeře se objeví tmavovlasá hlava s výrazně odstátýma ušima. Pepi, Annin nejstarší bratr, dnes supluje roli otce a povede Annu k oltáři. „Pan farář už je tady. Můžeme jít?“

„Ano, Pepi, můžeme.“ Anna naposledy pohlédne na svůj odraz v zrcadle a pak společně s maminkou vejdou do vedlejší místnosti, kde už na ně čeká ženich, jeho rodiče, Karlův svědek a zároveň švagr Josef a Annin svědek, její druhý bratr Alois. Všichni se navzájem přivítají, Annina maminka si stoupne vedle Karlových rodičů. Karel si s úsměvem prohlíží Annu zelenýma, veselýma očima. Jindy neposedné mírně vlnité vlasy má dnes sčesané ke straně. Tmavý oblek lichoť jeho vysoké vypracované postavě. Bílou košili doplňuje bílý motýlek. Nebýt mozolů na jeho upracovaných rukách, ve kterých třímá bílé rukavice, směle by se mohl vydávat za

mladíka z tzv. lepší společnosti. Láskyplně se usměje na svou nevěstu a ujme se slova.

„Dobrý den, pane faráři.“

Farář mu odpoví pokývnutím hlavy.

Karel se otočí směrem k Annině mamince a svým rodičům.

„Dobrý den, paní Langová, dobrý den, maminko a tatínku. Chceme vám s Annou vyjádřit svou vděčnost, za to, že jste nás vychovali, starali se o nás, poskytli nám zázemí a udělili nám souhlas s naším sňatkem. Nyní bychom vás společně chtěli požádat o vaše požehnání.“

Anna i Karel pokleknou před svými rodiči, kteří jim, jeden pod druhým, rukou naznačeným křížkem na čelo udělí svoje požehnání. Poté spolu se svatebními hosty utvoří průvod a vydají se do nedalekého kostela. Je studený, zimní den. Anna zimu však necítí, celou cestu ke kostelu jí srdce divoce buší v hrudi. Když kráčí kostelní uličkou k oltáři, nervozita ji zcela opustí. Se širokým úsměvem a očima upřenýma na svého ženicha lehce proplouvá uličkou mezi kostelními lavicemi. Nemá pochyby, necítí strach nebo nervozitu, jen radost z toho, že ten vysoký muž s něžnými zelenými očima se za chvíli stane jejím manželem. Farář zahájí svatební obřad čtením z evangelia a Písma svatého, následuje udělení svátosti. Anna celou dobu po očku pozoruje svého Karla. Je klidný, vyrovnaný, usmívá se a jeho oči ji měkce objímají a hladí. Vybrala si dobře, je si tím jistá. Karel je slušný, pracovitý a hodný člověk.

Po svatém přijímání se farář otočí na Karla a Annu, vezme jejich ruce a spojí je dohromady. Je čas na svatební sliby. Anna tichým, ale pevným hlasem s pohledem upřeným do Karlových veselých očí pronáší svůj slib, aniž by tušila, že ho do posledního písmene vyplní.

„Já, Anna, odevzdávám se tobě, Karle, a přijímám tě za manžela. Slibuji, že ti zachovám lásku, úctu a věrnost, že tě nikdy neopustím a že s tebou ponesu všechno dobré i zlé až do smrti. K tomu ať mi dopomáhá Bůh. Amen.“

Přeruším babiččin vzpomínkový retrofilm: „Babi, a kde máš ten křížek, co ti dala maminka?“

„Už ho nemám.“

„Ztratila jsi ho?“

„Tak nějak,“ odpoví babička neurčitě. Na to, jak o něj přišla, nikdy nezapomene. Z krku jí ho strhnul člen Revoluční gardy. Ona byla Němka a on měl pocit, že si to tedy může dovolit. Když se ohradila, namířil zbraň na jejího nejmladšího synka. Rychle skryla chlapce za sebe. Prudce dýchala a sledovala, jak ten samozvaný správce pořádku odchází i s jejím řetízkiem. Nechtěla na to vzpomínat.

„Babi, a co se dělo po svatbě. Bydleli jste s dědou tady?“

„Ne, zlatíčko. Dědova rodina měla statek kousek odsud. Když jsme se vzali, tak jsem se tam k němu přestěhovala. Měli jsme krávy a koně, slepice a husy, dokonce i kozu. Děda byl moc šikovný, měl moc rád přírodu a přesně věděl, jak kterou rostlinku pěstovat, co potřebuje, co jí škodí, jak se má starat o stromy, aby nám rodily zdravé a dobré ovoce.“

„A proč už v tom domě nebydlíš?“

Jak jen pětiletému dítěti vysvětlit divoká poválečná léta? Když se s Karlem vzali, postupně opravili dům jeho rodičů, kde jejich předci žili téměř sto padesát let. Anna se těšila, až jejich děti budou v domě vyrůstat stejně jako Karel, jeho tatínek

a dědeček. První roky manželství byly opravdu šťastné, pár měsíců po svatbě se Anně narodila holčička Marie, za další dva roky přibyl František, dva roky po Františkovi přišla na svět dcera Anna a jako poslední se narodil Vojtěch. Anna byla milující maminka a Karel milující tatínek. I v temných časech se snažili svým dětem připravit krásné dětství. Poslední dvě děti se narodily za války. Téměř všechny vypěstované plodiny, ale i mléko a smetanu museli odevzdávat armádě. Válečná léta se se na Anně vydatně podepsala. V jejích kaštanových vlasech se objevily stříbrné prameny. Dříve plné tváře měla propadlé a její krásné hnědé oči potemněly. Ze všech sil se snažila žít pokud možno normálně. Děti samozřejmě vnímaly, co se děje, hlavně ty starší, nic jim nezamlčovali. Nechtěla jim lhát, chtěla, aby věděli, jak špatná válka je a jak lidem ubližuje, ale jednou skončí. A oni zase budou žít normálně. Karel jí byl velkou oporou. Často jí nosil květiny, které natrhal při práci v lese nebo na poli. Jen tak, protože jí chtěl udělat radost a připomenout, že jí pořád má rád. Chtěl vidět ten široký úsměv, do kterého se kdysi zamiloval.

Desáté výročí svatby oslavili skromně, doufajíce v brzký mír. Konec války pro ně ale paradoxně představoval začátek noční můry. Pár týdnů po osvobození Karla odvěkli a několik následujících měsíců ho drželi ve vyšetřovací vazbě. Anna o něm neměla žádné zprávy, bála se, že už ho neuvidí, každý den usínala s hrůzou z toho, co jí přinese další den. Snažila se být statečná kvůli dětem, ale lehké to skutečně nebylo. Z jejich domu je vyhnali do vlhké tmavé díry, dříve to byl asi nějaký sklad. Myši a krysy se proháněly po podlaze. Děti se bály a neustále naříkaly a ona je nedokázala utišit. Karel se vrátil po několika měsících. Skoro ho nepoznala. Byl vyhublý, shrbený, ohluchnul na jedno ucho a přišel o pravé oko. Během té doby odloučení zestárl o deset let. Hluboké vrásky brázdily jeho obličej, rysy měl ztrhané a pohled prázdny. Ale byl naživu. Víc nepotřebovala, objímala ho a líbala na propadlé tváře, šťastná, že se jí vrátil. O tom, co se dělo v lágru, kam byl umístěn, nikdy nemluvil, ale navždy ho to poznamenalo. Z jejího veselého Karla zůstal jen stín. První dva roky po válce byly hodně těžké. Museli oba dít, aby uživili rodinu. Trvalo dlouhé roky, než se alespoň částečně zbavili prožitých traumat. Anna brečela potají do polštáře. Karel byl zamlklý, duchem nepřítomný. Po pár letech neustálého stěhování našli pěkný malý domek, trochu jim připomínal jejich starý domov. Karel se začal opět z něčeho těšit. Opravoval dům a staral se o zahradu, měl radost, když jabloně, které zasadil, začaly prvně plodit. Anna mu byla celou dobu oporou a radovala se z jeho každého i nepatrného úspěchu.

I přes všechny ty těžkosti se nikdy nepřestali mít rádi. Všechny zkoušky spolu překonali. Až do Karlovy smrti žili v tom domku, kde si vytvořili nový domov a kde nakonec jejich děti vyrostly. Často si k sobě brali svoje vnoučata, Karel s nimi chodil na houby a učil je poznávat přírodu, kterou měl tak rád. Vnoučátka jim přinášela radost a vynahrazovala jim ty roky plné trápení a těžkostí. V manželství plném vzletů a pádů strávili čtyřicet čtyři let. Když Karel zemřel, nechala Anna dům svému synovi Františkovi a přestěhovala se ke svojí dceři Marii, která taky přišla o muže.

„Babi, a jak to, že jste se měli pořád rádi, když byla ta válka a všechno vám vzali?“

Babička se dlouze podívá do mých zelených očí. Usměje se a pohladí mě po špičce pihovatého nosu. „Víš, měli jsme se tak rádi možná právě proto. Není tak úplně pravda, že nám všechno vzali. Ano, přišli jsme o dům, o majetek, ale ne o to nejcennější. Zůstali jsme všichni naživu a spolu. Vlastně jsme měli velké štěstí. Měli

jsme jeden druhého a nic víc jsme nepotřebovali. Dědečka jsem si vzala z lásky, z lásky se nám narodily děti a s láskou, vzájemnou úctou a pokorou jsme všechno zlé překonali.“

„Měla jsi dědečka hodně ráda, vid?“

Vezme mi z ruky svatební fotografii a pohladí dědu po tváři.

„Pořád mám.“

Babička mi tenkrát odpověděla na otázky, které se mi honí hlavou teď. Láska buď je, anebo není. Láska je mocná. Je jako vítr, není vidět, ale cítíme ji, nemá ruce, přesto se nás dotkne. Může být jemná jako mořský vánek, ale má i sílu uragánu. Láska umí povznášet až do nebeských výšin, ale také srazit do nejtemnější propasti. Láska léčí i zabíjí, vyvolává radost i zármutek. Každý z nás ji pozná, a ať je jaká chce, sladká nebo bolavá, vždy zasáhne srdce. Láska provází lidstvo od nepaměti, někdy kráčí ruku v ruce se štěstím, někdy rozumu se chytá. A co to láska vlastně je? Je to kouzlo? Odměna, nebo trest? Je to čarodějka, nebo sudička, která spřádá a zaplétá lidské osudy? Moudrý stařec, který skrze čas a prostor vidí to, co my nevidíme, a proto svádí lidi dohromady? Nebo je to ďábel, který pokouší a svádí na scestí?

Láska je darem, ale nedostává se jí zadarmo. Musí se o ni bojovat, musí se hýčkat, aby neodešla. A když o ni náležitě pečujeme, tisíckrát se nám odmění. Dnes máme všeho dostatek. Babička s dědou neměli nic, jen jeden druhého, a tak měli všechno. Díky nim dnes vím, že domov nedělá velký dům, že štěstí nepřichází ruku v ruce s bohatstvím a že základem opravdové lásky je pokora a úcta jednoho k druhému, bohatství se neukrývá v peněžence, ale v srdci. A na pravou lásku se vyplatí počkat, protože ta pravá láska, když přijde, tak nikdy neodejde.

Občas trhlá, občas vážná, milá fúrie, snílek s nohama pevně na zemi. Prostě Blíženeček. Neumí zpívat, hrát ani kreslit, tak píše. Psaní je pro Renču relax, únik za hranice všedních dní, a především svoboda, něco, co je jen její a podle ní.

Pluj lodičko, pluj... určuj si směr svůj... od bouřek se vzdaluj a k cíli dopluj.

Nikol Kariková

Ona a moře

To něco uvnitř ní se ozývalo stále častěji a s větší razancí. Přesto to nechtěla řešit. Nechtěla to ani pojmenovat.

Raději vyhledávala jakékoliv činnosti a myšlenky, kterými by se mohla zaměstnat. Takové ty důležité. Co musí udělat, co by měla dělat, co neudělala a bývala udělat mohla.

Ted' se ten hlas ale ozval znovu. „Kdy už se konečně chopíš svého kormidla a proč se tomu vlastně vyhejbáš?“

„Cože, jaký kormidlo?“ vyhrkla nahlas. Zaklapla monitor notebooku a pro tento den ukončila beztak nudnou práci. Zhluboka se nadechla, promnula si unavené oči a protáhla se. Kafe! Bylo evidentní, že potřebuje další dávku životadárného moku.

Se zavřením počítače se ale ještě víc rozběhly ty dotěrné myšlenky. A to na plné obrátky. Otázky „kdy a proč“ se uhnízdily v jejím mozku a provrtávaly se skrze něj až do žaludku.

Dávno zjistila, že není jen tím, co vidí v zrcadle. Uvědomovala si, že je souborem mnoha rozmanitostí, nahodilostí a dalších eventualit, které ve svém životě více nebo méně sama ovlivnila. Zároveň ale dobře věděla, že její podstata, která k ní i promlouvá, je naprosto individuální, jedinečná a doopravdy její. A přesto s ní tak často ztrácela kontakt a nechtěla naslouchat jejím vzkazům.

Nechávala se příliš často unášet životem jako papírová loďka. Papírová loďka bez kormidla, odkázaná na vnější vlivy. Na přízeň či nepřízeň počasí, větru, proudu, překážek.

Opřela se lokty o pracovní desku kuchyňské linky a čekala, až se konečně přefiltruje vytoužená káva. Vzpomněla si, jak jako malá ráda skládala papírové lodičky. Ty obyčejné, i ve tvaru parníku.

„Panebože, to už je tak dávno,“ posteskla si. Jestlipak by dokázala tu papírovou loďku složit i teď? No za pomoci strýčka Googla určitě. Jak je to teď jednoduché. Na jedno kliknutí najít odpověď skoro na všechno.

Tentokrát ale nešla k počítači, aby do lišty vyhledávače napsala sousloví „papírová loďka“ a během chvilky si prohlédla návod. Zavřela oči a představovala si, jak ji skládá. Přesný postup nebyl v tu chvíli podstatný, prostě ji tvořila.

Káva ještě nebyla hotová, ale ona se svým výtvořem, ve své představě ano. Otevřela oči a nahlas vyřkla: „Jsem tvůrkyně a stvořitelka.“ Musela se zasmát tomu, co ji napadlo, ale nabudilo ji to, aby ještě pokračovala. Oči znovu zavřela a představila

si, jak vytvořenou papírovou loďku vhaduje do řeky a k tomu pronesla: „*Pluj lodičko, pluj... určuj si směr svůj ... od bouřek se vzdaluj a k cíli dopluj.*“

Voda na kávu začínala bublat a vřít. Než znovu otevřela oči, aby se vrátila do reality, probleskla jí hlavou myšlenka: „Hm, bez kormidla? To asi do cíle nedopluje.“

Konečně si nalila horkou kávu do svého oblíbeného hrnečku. Ještě přidat cukr, mléko a konečně se posadit ven na terasu. Nedočkavě se napila. Olízla si rty a při tom se do nich trochu zakousla. Ten hlas ji dneska prostě nenechá na pokoji. Vytrvale se dožadoval pozornosti a konkrétních odpovědí.

„Co máš dneska pořád s tím kormidlem? Je přece jasný, že bez kormidla jde dost těžko ovlivňovat směr plavby.“

„Tak proč jsi takovou část svého života a energie vynaložila na hledání kotvy, místo abys se chopila pevně kormidla?“ vrátil jí hlas okamžitě její aroganci zpátky.

„Proč mě napadají zrovna tyhle přirovnání? “Kormidlo, kotva”, položila otázku sama sobě.

Na odpověď nemusela dlouho čekat.

„Možná ti tyhle symboly chtějí připomenout, jak jsi prvně uviděla moře. A zároveň tebe, jako tu osmiletou holčičku, která z něho byla tak nesmírně uchvácená. Byl to jeden z momentů v tvém životě, kdy jsi cítila tak intenzivně štěstí, vděčnost a lásku. Ano, byl to skoro stejný stav, jako ti pak přinášela do života zamilovanost. Nejde to líp vystihnout.“

Zavřela oči, aby se mohla do těch příjemných vzpomínek ještě více ponořit. Káva na stole pomalu chladla.

„Cestovala jsi tehdy prvně k moři, do Bulharska, tři dny vlakem. Těšila ses, ale zároveň jsi byla plná nervozity. Pamatuješ?“

Začala se usmívat. „To se nedá zapomenout. Zнала jsem moře jen z televize a z obrázků a byla jsem zvědavá. A navíc jsem se nesmírně těšila, až ho ochutnám. Těšila jsem se, až ho olíznu a osobně zjistím, jestli je opravdu slaný. Zároveň jsem měla ale obavy a velké respekt. Nebyla jsem si jistá, jestli v něm fakt zvládnou plavat.“

Vybavil se jí ten první kontakt s ním tak živě, jako by to bylo včera. Tenkrát se probudila na lavičce v parku, kde strávila část noci, po tom, co s mamkou a několika přáteli dorazili do Bulharska. Probudila se, zvedla se z lavičky a šla se ještě v pološeru podívat, co se skrývá za nedalekým křovím. A uviděla HO! Moře a východ slunce. Na vlastní oči!

Celým jejím tělem projelo nadšení a zvláštní energie. Nemohla se dočkat, až se ho bude moct i dotknout. Za několik hodin se to stalo. A ano, bylo parádně slaný.

Plavala v něm, i když byly vlny. Potápěla se. Neskutečně jí to bavilo a dělalo šťastnou. Překonávala výzvy, které si sama ve vodě dávala. Brečela, když pak odjížděli. Přála si žít u moře a bylo jí líto, že není moře v Čechách.

Další prázdniny vyrazili znovu. Znovu do Bulharska, jen na jiné místo. Byla o rok starší a měla s mořem už první zkušenosti za sebou. To ale nic neměnilo na tom, jak neuvěřitelně se znovu těšila, až se s ním setká. Naopak už mohla ve svých představách spřádat plány, co podnikne.

Chtěla být ve vodě od rána do večera. Chtěla být v něm, s ním, a to každou chvíli, kdy to bylo možné. Její mamka nesdílela stejné nadšení a neustále se jí snažila chránit tím, že ji z vody vyháněla. Ona pro změnu nechápala, jak mamka může

vydržet celý den ležet na slunci. A občas na její nastavené tělo slunečním paprskům vyhodila z moře medúzu. A šup, z vody ven!

Začalo jí být na terase chladno. Otevřela znovu oči a napila se naprosto ledové kávy. Pomalu se zvedla, aby se přemístila dovnitř. Ještě v ní ale dobíhaly příjemné vzpomínky. Nabalovaly na sebe další útržky stejně šťastných momentů, kdy se pak ještě několikrát ve svém životě s mořem potkala. A nebylo jich málo.

Pocítila vděčnost. Nejdřív lehkým sevřením v oblasti svého srdce. Pak zašimráním u kořene nosu a v koutcích očí. To už se draly ven její slzy. Sklouzly se po řasách, letmo se dotkly tváří a roztříštily se na jejím poprsí. Ještě cítila jejich vlhkost, ale už byly pryč. Připomínaly je jenom malé mokré skvrnky na tričku, které se ale za okamžik taky vysušily. Stejně tak rychle, jako se z přítomnosti stává minulost.

Posadila se do houpacího křesla a přehodila přes sebe deku.

„Tak už chápeš, proč kormidlo a kotva?“ připomenul hlas znovu svoji přítomnost.

„Kotva symbolizuje minulost a kormidlo budoucnost.“

Kromě toho měla pocit, že kotva se svými dvěma hroty jí naznačuje, že se dá na minulost nahlížet dvěma způsoby. Uvědomila si, že kotva se stává významnou pomocnicí, když se blíží bouře. Tehdy poskytuje oporu. A ta se dá najít i v minulosti, když se na ni nahlíží správně.

Někdy ale může kotva držet loď připoutanou na místě, i když to není nezbytně nutné a mohla by klidně plout. Zrovna tak se i ona nechala mnohokrát zadržet některými zážitky a situacemi z minulosti v tom, aby se v životě k něčemu novému odhodlala nebo se prostě posunula dál.

„A taky jsi už určitě pochopila, že když přijde pořádná, nebo naprosto neznámá bouře, může se i loď zajištěná kotvou pěkně otáčet, nebo ji kotva vůbec neudrží. Loď se utrhne a bez kormidla má v bouři velkou pravděpodobnost, že ztroskotá.“

„No, jo pořád to kormidlo. Já vím, že je důležitý.“

Věděla, ale stále se tomu vyhýbala. Kormidlo jí, na rozdíl od kotvy spojené s minulostí a jistotou, naznačovalo budoucnost a pohyb. Pohyb kupředu. Kam? *Pluj, lodičko, pluj... a k cíli dopluj...* naskočilo jí znovu do hlavy.

Kormidlo, budoucnost, cíl. Bylo toho dost na to, aby se přestala v houpacím křesle, a především sama v sobě cítit pohodlně. A navíc! Mohla by přece nějakou práci ještě dneska zmáknout. Cíle-vědomě. A k tomu a za to si zaslouží ještě jedno kafe. Navíc to poslední bylo fakt studený.

Čekání na další dávku svého energetického dobíječe si krátila výhledem z okna. Stmívalo se a na obloze se začaly objevovat první hvězdy. Přestože se nejdřív snažila, neubránila se vzpomínce, kterou zažila... hvězdné nebe na moři.

Moře a nebe ve vzájemném propojení tak černočernou tmou, že by nebyla vůbec vidět, kdyby na nebeské kopuli nesvítily statisíce hvězd. S určitostí by mohla ale říct jméno jenom jedné z nich. To, které zná snad každý. Severka.

„Vidíš, a zrovna Severka byla možná jediný cíl a jediná budoucnost, ke který se toužebně upínala spousta námořníků v dobách, nebo momentech, kdy neměli jiný kompas a techniku.“

Káva byla hotová. Teď si ji fakt vychutná teplou. Vyzbrojena ambicí zvládnout toho večera ještě další kus práce otevřela počítač. Rozklikla internet, aby se přihlásila do e-mailové schránky a vyřídila nějaké věci.

NAJDI SVŮJ VNITŘNÍ KOMPAS! vyskočila na ni reklama, která jí odkazovala na prověřené a zaručené služby nějakého osobního kouče.

Nejdřív vytřeštila oči a nechtěla věřit, že čte to, co čte. Pak už se jen chytla rukama za hlavu. „Tak teď už fakt rezignuju.“

Rozhodla se vrhnout zpátky do náruče houpacího křesla tak rychle, že dokonce zapoměla i na další dávku kofeinu. Na deku ne. Zachumlala se do ní, přivřela oči a dívala se ve tmě obývacího pokoje jen do plamene svíčky.

Přála si klid, a hlavně nevidět žádné reklamy. Přála si být vzdálená od toho okna do virtuálního světa. Alespoň na chvíli. Naopak se chtěla přenést přes to okno s výhledem na skutečnou oblohu plnou hvězd ještě někam za něj.

A najednou viděla všechno ve větších souvislostech. Dalo by se říct, že to do sebe naprosto zapadalo... Severka, směr, cíl, rafička. Prostě kompas, který ukazuje směr. A to z bodu, ve kterém se právě nachází. TEĎ! Spojnice mezi minulostí a budoucností. Pluj lodičko, pluj... k svým obzorům dopluj... nebo možná klidně až za ně.

Dál se pohupovala v křesle, ale představovala si, že se pohupuje na lodi. A v hlavě se jí rozezněla známá melodie a pak se přidala i slova...

*...každý k moři dopluje, někdo dříve a někdo později,
kdo v životě miluje, ať neztrácí naději...
Až uvidíš v životě zákraky, které jenom láska umí,
zlaté rybky vyletí nad mraky, pak porozumíš,
že je život jak voda, kterou láska ve víno promění,
láska že je náhoda a bez ní štěstí není...*

... a kafe je zase studený.

Než se Nikol naučila číst, poslouchala písničky a ráda zpívala. Ve třech letech ji uchvátili Beatles tak moc, že oznámila soudružce učitelce ve školce, že na besídce místo „Měla babka čtyři jabka“ zazpívá „Yesterday“. Později přešla od zpívání k vyprávění vtipů. Nahodilým lidem. V parku, ve vlaku. V osmi letech netušila, že jsou ale tyhle vtipy taky zakázaný. Většina lidí se jim opravdu od srdce smála. Do okamžiku, než mamku pozvalo „na kobereček“ ředitelství ČSD. Nikol zjistila, že je něco zakázáno nejen zpívat, ale vlastně i vyprávět. Ponořila se tedy ještě víc do čtení a k tomu začala i psát.

*Dokázal bys někdy přijít a milovat mě?
Vzhlížet ke mně, vážit si mě, ochraňovat mě
a pomoci mi, kdykoli bych potřebovala?*

Kristýna Váchová

Tam, u toho stromu

Pohled z okna jsem milovala od dětských let. Ale vlakem jsem už dlouho nejela. Skoro čtyři roky. To už nějaký ten pátek je.

„Kontrola jízdenek,“ probere mě z myšlenek usměvavý průvodčí. Podám mu beze slov jízdenku, jsem zabraná do té krajiny kolem.

„Nespletla jste si místo?“ táže se mě, zatímco se mu nakrabatí čelo.

„Ne, sedí se mi tu moc dobře, mám hezký výhled,“ obhájím se a kouknu znovu na okno.

„Já jen že do těchto končin nikdo nejedí.“

„Jo ták,“ polknu překvapeně. To jsem nevěděla, že musím obhajovat místo, kam chci, jako kdybych jela někam do zakázané zóny.

„Jedu, jen tak. No, do přírody.“ Tak jestli mi tohle spolkne, tak to bude tedy něco!

„Tak Vám přeji krásný výlet, slečno,“ odvěti mile, ale mně to vyzní až drze.

Mohu jet přeci kam chci. Nebo ne? To musím obhajovat dnešní den i před ním? Jako by nestačilo, že se sem těším tak dlouho. Dlouhé roky, plné myšlenek, co se to tam tenkrát vlastně stalo a co se mělo stát. Snad tomu po dnešku lépe porozumím. Tak moc bych si to přála. Vědět, jak to tenkrát bral. Co cítil. Co měl uvnitř. Dnes konečně rozluštím tu zapeklitou hádanku!

Hofty byl můj nejlepší přítel už... jak je to jen dlouho? Deset let? Letos to už bude deset let? A sakra! Taková doba! A já to řeším až teď. No, ale lepší přeci teď než nikdy. No dobře, známe se deset let a neviděla jsem ho čtyři roky. Od toho dne, kdy jsme se viděli u toho stromu. Jméno té vyhlídky mám zaryté v paměti, i ten strom a výhled, bylo to překrásné.

Vlak odjel a já se trmácím tam za tím stromem. Přes cestu a přes vesnici, za značkou stále do kopce. Vítr mi bičuje tváře a cuchá dlouhé vlasy. Ani nevím, zda to bylo tady, ale asi ano. Tudy jsme šli spolu, z vesnice, kde parkoval své auto. Už ani nevím, kde přesně to bylo, ale muselo to být tady. Jsem tak roztrávená, jako kdybych procházela velkou zkouškou, ale pro mě to představovalo ještě něco víc. Jako řešení zapeklité hádanky. Jako kdybych se po celá ta léta snažila rozklíčovat šifru, kterou tu zanechal.

Krok po kroku se blížím k tomu místu, a přitom ani nevím, zda ho poznám. Bude stejné? Jiné? Určitě bude jiné, ale přesto stejné. Časem narostou vlasy, kolem stromu tráva a na něm listí, je jiné roční období, jiná teplota i počasí. Je to jiné, a přesto stejné.

Jak by teď asi vypadal? Měl by dlouhé vlasy? Nebo se byl ostříhat a má je teď krátké? Přibyly mu v obličeji vrásky? Změnil se mu tón hlasu? Toho nejmelodičtějšího hlasu, který znám? Má ho hlubší a protivnější, nenávidí mě?

Podívám se vedle sebe. Je tu Hofty a kráčí vedle mě. Tolik lituji toho, co tenkrát mohlo být a teď není. Cítil jsi to tenkrát taky? Proč jsi mi nic neřekl a mlčel jsi, ptám se pohledem na něho. Natáhnu k němu svou ruku, chtěla bych, aby mě chytil a držel, ale klopýtnu. A tak je to pokaždé, když ho vidím. Strach! Otázky. Co kdyby...

Kdybych to tam dokázala napsat, měl by si mě rád?

Kdybych to tam dokázala napsat, změnilo by se něco?

Dokázal bys někdy přijít a milovat mě? Vzhlížet ke mně, vážit si mě, ochraňovat mě a pomoci mi, kdykoli bych potřebovala? Sám...od sebe. Bez upozorňování, bez náznaků a slov?

Jak hluboká musí být láska, aby dokázala zvládnout všechno?

Ta moje k tobě je nejhlubší, jak nejvíce může být. Kdežto při pohledu na tebe nevím, co vidím. Tam, hluboko. Prázdné? Dáváš mi vzduch do plic, a přesto mě dusíš. Chvějí se, i když nechci. Máš nade mnou takovou obrovskou moc, kterou si ani neuvědomuješ, proč? Cožpak to není jasné? Moje pohledy nejsi schopen rozluštit, a já ty tvoje mám? Kdykoli se ti podívám do očí, vidím dvě barvy, zelenou a hnědou, dva světy, dvě možnosti... chceš mě blízko? Daleko? A jak moc? Když se ti vzdám, uděláš něco, čím mě přitáhneš zpět, ať jsem, jakkoliv daleko. Ale když ti jsem blízko, neuděláš nic, postavíš zed' mezi nás a čekáš, zda ji zbourám.

Už vidím ten strom, stojí tu sám, pokrytý sněhem a tichem. Společnost mu dělá krajina kolem, ze které se mi tají dech. V dáli jsou lesy, kopce a vesničky. Tady to bylo.

„Tady to je! Víím to! Určitě!“ vykřiknu vzrušeně a běžím ke stromu.

„Hofty, vidíš tu krásu? Minule tu bylo horko a schovávali jsme se v jeho stínu. Dnes bych se schovala k tobě. Do náruče. Pod kabát.“

Je to ten strom plný tajemství. Jen on ví, co bych chtěla vědět i já. Tajemství našeho přátelství. Nebo lásky?

„Posaď se,“ řekne Hofty a já bez rozmýšlení jdu a sednu si pod strom na lavici. Dýchám zhluboka a cítím vzduch, ne ten rádoby vzduch jako ve městě, ale ten opravdový, venkovský jako v dětství.

Když jsem přesně na tomhle místě seděla minule, chtěla jsem ti říct tolik věcí. A měla jsem to říct, ale neřekla. Omlouvám se! Tak moc se omlouvám! Rozpláču se a vítr mi slzy odnáší. Tolik to studí, až řeže, ale když se podívám na lavici vedle sebe, nejde přestat. Vidím tě tu. Sedíš tady a koukáš na mě. Teď bych ti to měla říct. Pozdě, ale přeci.

„Miluji tě!“ zakřičím do ticha, které stojí kolem stromu, kopců i lesů, krajin tam v dáli.

„Slyšíš?“ řvu dál až mi přeskočí hlas.

„Miluji tě! Tolik jsi to chtěl slyšet, tak mě poslouchej! Miluji! Doopravdy!“ Až ztratím hlas. Ale když otevřu pus, šeptem dodám, „a vždycky budu...“

Sedíš tu dál, díváš se ke stromu a děláš jakoby nic. To se dalo čekat. Zase mě neslyšíš. Mlčíš. Oba mlčíme. Jen ta láska pluje vzduchem.

„V tom stromě je návštěvní kniha,“ řekl si minule, když jsme tu přesně takhle potichu seděli.

„No a?“ odpovím nechápavě.

„Něco tam napiš,“ řekne Hofty a mně se rozklepou obě ruce. Proč bych něco měla psát? A co? Zamyslím se.

Byli jsme tu, spolu!

Jasně a výstižné, anebo napíšu to, co nedokážu říct nahlas?

Miluji tě! Doopravdy!

Pořád na mě kouká. Mám to napsané v obličejí? Vidí to a dělá že ne? Nebo to opravdu nevidí? A chtěl by?

„Proč já?“ řeknu nahlas a doufám, že to tam napíše on.

„Tebe přeci baví psát.“

Hrozně jsi mě rozhodil. Nečekala jsem to. Který z nás to napíše první? Já? Ne, prosím ne. Napiš to ty. Nemohu popadnout dech, srdce mám jako na trampolíně, jsem vedle tebe tak nesvá, a přesto šťastná.

Usmějí se. A sakra. Ty se nadechuješ, něco řekneš? Řekneš to ono? Řekneš, že ke mně cítíš to, co tenkrát? Že se mě nemůžeš zbavit a nejde ti na mě zapomenout? Prosím!

„Napíšu to tedy já,“ řekne Hofty sklesle a já cítím zklamání.

Zase jsem ho zklamala. Nedokázala jsem to. Dal mi tolik prostoru a já to nedokázala. Čekal, že to řeknu nahlas, nebo alespoň napíšu do té návštěvní knihy, ale nedokázala jsem to.

Vstal a otevřel skříňku umístěnou na stromě. Vyndal knihu a otevřel ji. Chvilí bylo ticho, stál a díval se mezi nenapsané řádky, které létaly kolem. Pohrával si s tužkou v prstech a najednou bylo vidět, že už něco píše.

Co? Co to tam píše?

Konec tužky sebou hází dál.

Je to dlouhý.

Co může být tak dlouhý?

Píše o nás? O mně? O tom, co cítí? Nebo teď necítí to, co já, a píše něco jiného? Jak je zklamaný. Jak doufal, že se mu tu rozpovídám a řeknu, co mám v sobě tolik let. To, na co tolik let čeká a nejde to říct nahlas. Proto chtěl, abych to napsala?

Dopsal.

Vstala jsem a šla ke knize. Ale Hofty ji přede mnou zavřel. Ne nezavřel, přímo zabouchl, jak to bylo rychlé. A právě to vzbudilo mou zvědavost ještě víc.

„Co jsi tam napsal?“ zeptám se zoufale, ale odpovědi se nedočkám...

Ted' tu sedím jen já, jako ten strom, který tu stojí sám, uprostřed krásy. Nemohu se pohnout. Ted', po tolika letech, jsem konečně tady a mohu otevřít tu skříňku na stromě. Je tam ještě ta kniha? Dovím se dnes jeho slova? Napsal tam něco o nás? Něco, co mi také nedokázal říct?

Dlaně tře o sebe, je mi zima. Taková šílená zima a já snad nemám ani sílu vstát a jít se tam podívat. Co když tam nic nebude? Anebo bude, ale zlomí mi to srdce?

Pokud tam bude, že ke mně něco cítí, rozeběhnu se právě ted' jeho směrem a půjdu tak daleko, jak jen bude potřeba. Jsem tu, kousek od jeho domova, daleko od toho mého.

Tak ted'! Ted', nebo nikdy.

Stoupnu si a zhluboka se nadechnu. Ruce se mi třesou, jako by se díval. Určitě stojí za mnou a směje se mi, jak jsem z něho rozechvělá. Srdce mi tlučte jako zvon až v uších. Malými krůčky se přibližuji k tomu stromu a otevířu skříňku.

Je tam! Ta kniha tam stále je! Neuvěřitelný...

Vyndám ji a zběsile listuji. Letos tu zatím moc lidí nebylo. Jen pár. Otáčím na předchozí rok. Listuji a listuji. Ale stránky se zdají být spleené. Snažím se je dostat od sebe.

Tady to je. Rok 2018.

Srdce mi chce vyskočit ven. Bože! Jaký já mám strach. Takový strach, jako kdyby se mu mělo něco stát.

Konečně se mi daří listy od sebe pomalu odloupnout. Tady to je. Léto 2018. Červen, červenec... Srpen! Zpomalím a jedu prstem od prvního osmý. Nepamatuji si přesně den, kdy jsme tu byli. Čtu řádek za řádkem, luštím podpis za podpisem. Snad poznám ten jeho.

Najednou přestanu dýchat, opřu se o strom a pomalu sjíždím k zemi. Moje oči přečetly to, co mi bylo tolik let utajeno. Sedím a čtu to stále dokola. Nevím, co říct...

Došla mi slova. Asi i dech. Píchno mě u srdce. Po tvářích stékají slzy. Mrzne mi tvář a já to necítím, snažím se nadechnout.

Nesla mě sem zvědavost, rozechvělost a víra v lásku. Ale odcházím zlomená jako větev tady na tom stromě. Zničená a pochroumaná, s trny v chodidlech, a každý další krok zpátky do vsi je ponurý. Zatemnila se mi celá budoucnost. Nikdy mě nechytíš za ruku. Nikdy mě neobejmeš, ani se na mě nepodíváš tak, jak bych chtěla.

V dále houká vlak, tak jako tenkrát, když jsi mě šel vyprovodit. Houká jako zničenost uvnitř mě. Nohy se rozeběhnou tak ztěžka, jako by za sebou táhly tíhu minulosti. Vlak přijíždí do stanice, zpomaluje a já sotva popadám dech. Nastoupím, přitáhnu se za zábradlí a vpadnu dovnitř. Najednou nevím, co se děje.

Tma před očima, ticho v dále, zvuk vlaku...

Nemohu ovládat tělo, vstát a být silná. Ležím a nemohu se probrat.

Zase vidím ten strom, jak mi od něho máváš. Ruce máš nad hlavou, úsměv ve tváři, a já nemám sílu zamávat zpět. Ten pozdrav už nepatří mně, stejně jako ty. Nejsem tvá a ty nejsi můj...

Otevířám oči, nějaký mladík mi pomáhá vstát. V jeho tváři hledám tvé rysy. Mluví na mě, ale nejsem schopna vnímat jiný hlas než tvůj. Mluvíš na mě, šeptáš. Šeptáš to, co jsem chtěla slyšet. To, co jsem čekala na řádcích v té knize.

*Je to tak krásný pocit, krásný pohled, právě na tebe, když tu vedle mě sedíš.
Kéž by to tak zůstalo. Prosím, buď mým životem a láskou.*

Erik Hofter

„Sbohem,“ šeptám. „Sbohem, můj milovaný Hofty.“ Dnešním dnem musí skončit moje láska k tobě a musím začít být doopravdy jen nejlepší přítelkyní. Vidím stále tvou tvář, slyším tvůj hlas, přestože je to cizí mladík. Nevím, co říká, nedokážu odpovědět.

Hofty, jedu domů a nebudu tě hledat. Je pozdě. Máš svůj život beze mě. Už nejsi můj Hofty, ale jen Erik. Můj nejlepší přítel, Erik. Sbohem, Eriku Hoftere.

Cizí mladík mě zvedá a drží v náručí. Něco říká, otevírá pusku, ale já nemám sílu ani na poslední slzy. Hofty mi šeptá svou poslední větu. Tu, která stála v knize. Tu, přes kterou nevnímám okolí a nic neslyším.

Budu při tobě navždy stát.

Hofty a Justýna

Vlak zahoukal a vyjel ze stanice. Erik se vzdaluje stejně jako to místo. Už nikdy nechci vidět ten strom, ani cítit tu bolest, která tam byla ukryta. Budu při tobě navždy stát, slyším znovu a po chvíli zas.

Navždy!

Stát!

Jako ten strom. Ale co když ho někdy zlomí vítr? Vždyť Hofter je tvoje pravá láska a pravá láska se nedá zlomit, odpoví mi srdce, přestože jsem se ho na nic neptala. Nedá se zlomit! Nedá. A kdyby přeci jen někdy, vítr ji ponese dál.

Kristýna je maminkou skoro dvouletého dáblíka. Miluje svět příběhů, nerealit a citátů. Je vášnivou sběratelkou materiálů do svých knih a dokreslovačkou dějů. Ráda si plní sny, díky kterým se posouvá dál. Je učitelkou v MŠ, což je zároveň jejím koníčkem. Proto i nyní pomáhá učitelkám, tvoří pro školky a doučuje dálkové studenty. Ráda by vydala alespoň jednu ze svých knih, které má zatím rozpracované – pohádkovou knihu pro děti a román pro dospělé.

Povídkový e-sborník připravila a obálku navrhla Martina Heš & Canva.com

Korektury: Martina Heš

Ilustrace: pixabay.com

Copyright © Petra F. Rohovská, Nikol Kariková, Veronika Holubcová, Kristýna Váchová, Annabelle Hana Lee, Anežka Náhlíková, Dominika Sládková-Paštéková, Míra Lorencová, Martin Hoxa, Eva Pátková, Romana Fricová, Miroslava Borovičková, Míša Kotlanová, Renata Topinková, Martina Heš, 2022. Všechna práva vyhrazena.

E-sborník je zdarma ke stažení tady: <https://sperkarka-textu.cz/e-sbornik-laska/> – pomocí tohoto odkazu ho směle a s radostí neváhej šířit do světů. Děkujeme!

